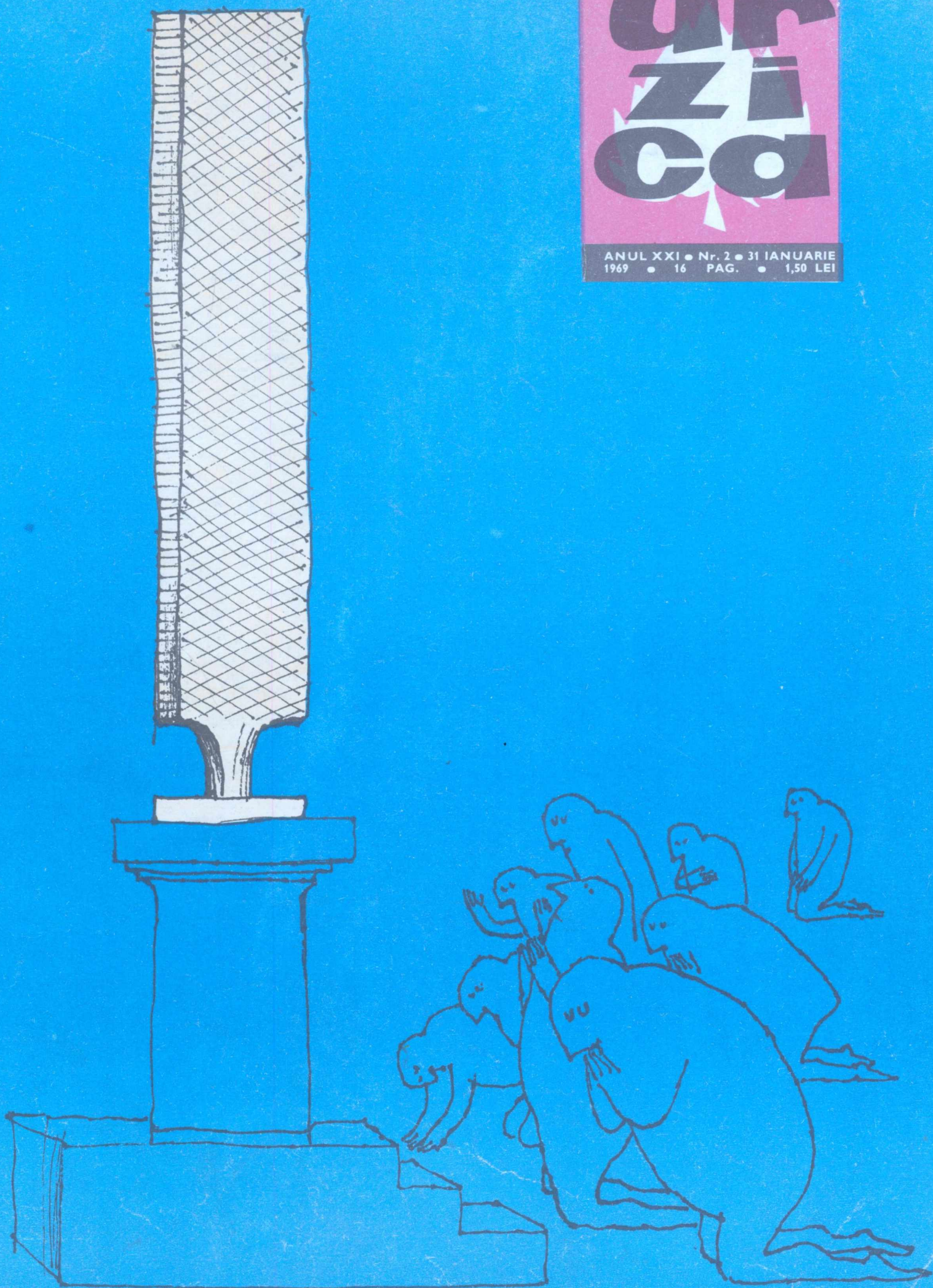

CIK DAMADIAN

**un
zi
co**

ANUL XXI • Nr. 2 • 31 IANUARIE
1969 • 16 PAG. • 1,50 LEI

✠

Melania

și astenia

Pe Melania a lovit-o astenia. Întii, a lipsit trei zile și a adus certificat medical. Pe urmă, a mai lucrat patru zile, a lipsit una, a lucrat alte trei zile, a lipsit două și, dat fiind că zilele lucrate sînt oricum în majoritate, n-a mai adus nici un certificat pentru nici o zi.

La asemenea program variat, nu putea rămîne indiferent șeful secției, tovarășul Sache T. Costache. A chemat-o și a întrebat-o:

— Cît o să mai dureze situația aceasta, tovarășă Melania?

Melania a tresărit surprinsă, a căzut o clipă pe gînduri și deodată a izbucnit în plîns. Cu lacrimi, ca la echipa artistică, în rolul Desdemonei, atunci cînd află că Othello o bănuiește.

Dar spre deosebire de Othello cel înzestrat cu o voință de granit, inima de ceară a tovarășului Sache T. Costache se topește ca un boț de unt pus la cuptor.

— Linștește-te, tovarășă Melania. Ce ai?

Ca o leonică s-a ridicat Melania, sau, dacă vreți, ca Andromaea, hotărîtă să pună adevărul pe masă:

— Ce am? Dumneavoastră nu știți ce înseamnă astenia? Doctorul mi-a interzis să mă enervez! Și dumneavoastră mă întrebați de absențe. Ah, inima! Capul! Dumneavoastră...

— Eu?... — gemu tovarășul Sache mai autocratic ca bătrînul Père Germont, cînd află că din cauza lui s-a apropiat sfîrșitul tragic al Violetei de Valery în opera «Traviata».

Melania n-a mai putut suporta dialogul și s-a retras. În locul ei, au fost convocați toți colegii de birou. Tovarășul Sache T. Costache le-a expus situația dramatică a Melaniei, subliniind obligațiile tovarășești de intrajutorare, de sprijin reciproc, de menajament.

Cînd colegii s-au întors în birou, Melania era cufundată într-o tristețe fără margini.

— La ce te gîndești, Melania dragă?

— Ah! — atîta fu în stare să articuleze

de V. PIȚIGOI

chipul ei disperat.

— Te doare ceva?

— Destinul...

— Așa a început și la răposata Ana Karenina. Știi de unde s-a tras?

— Din dragoste...

— O fi și din dragoste, dar eu zic că-i și din astenie! Voi nu v-ați dat seama ce era pe capul ei! Exact ce-i pe capul meu acuma. Ea nu și-a suportat destinul. Și nici eu nu suport situațiile astea pe care trebuie să le fac...

Intrajutorarea a intrat numaidecît în funcțiune. Situațiile au luat calea sprijinului reciproc și întreg biroul s-a oferit voluntar s-o sprijine pe Melania. Să-i facă situațiile. Ceea ce, firește, a mai înviorat puțin depresiunea psihologică a bolnavei. Dar nu pentru mult timp. A doua zi, cînd a venit la serviciu, tremura toată.

— Gripă? — au întrebat colegii, atenți în problema menajamentului.

— Nu. Destinul! Doctorul mi-a spus că dacă mă enervez, ajung ca Diana cu Camelii.

— Dar de ce să te enervezi, sora? Nu te enervezi!

— Nu pot. Am atîta stres...

— Ți le-am făcut ieri pe toate.

— Am astăzi altele.

Sfînta intrajutorare a început să se mobilizeze discret. Binecuvîntatul sprijin reciproc începu să capete tradiții în secție. Că nici nu-i mare lucru să dai dovadă de menajament pentru un coleg, care trebuie ajutat.

Dar pentru doi, ce e drept, e ceva mai greu. La început se pusese problema doar cu Melania. Dar într-o dimineață, Anastasia, colegă și ea cu Melania, a venit și dînsa cu ochii triști, cu privirea pierdută, cu sufletul otrăvit.

— Ce-i, Anastasia? Ce s-a întîmplat? De unde vii?

— Vin de la doctor! Și cade pe gînduri.

— Pentru ce la doctor?

— Mai întrebi? Nu se vede? Pentru astenie. Ah, dac-ați ști voi cum a terminat biserica Lucia di Lamermore din opera lui Donizetti... Tot astenia...

Cu aceste cuvinte, Anastasia a leșinat. Ceea ce, trebuie să recunoașteți, e mult mai tare decît plînsul. Drept răspuns, Melania căzu în melancolie. Dar Anastasia, cînd se trezi din leșin, intră în criza de delir. Tocmai atunci, pică și șeful, tovarășul Sache T. Costache.

Tovarășul Costache rămase perplex.

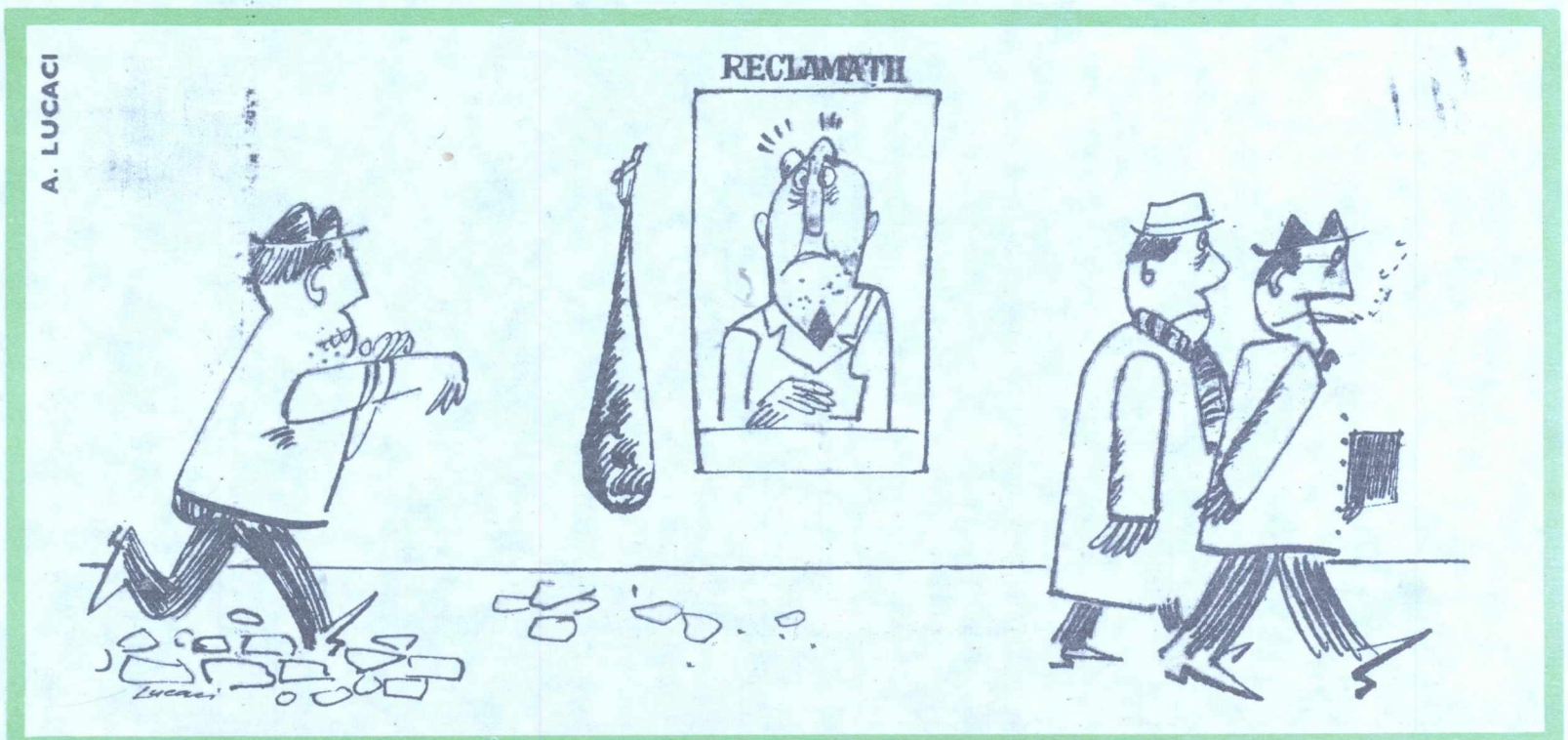
— Încă un caz de astenie, fi explicară subalternii. Acum, în ce privește intrajutorarea, s-a lărgit cîmpul de acțiune...

Dar tovarășul Sache T. Costache n-a mai răbdat.

— Cine sînt eu? răcni el. Cum să le îndur pe toate? Ce, eu n-am nervii mei? N-am și eu nebunia mea? Mi-ajunge. Mă duc imediat la doctor!

Și-a pus paltonul pe el și s-a dus. La doctor s-a dus. Furios. Și s-a întors și mai furios. Cum intră înapoi în birou, chemă amîndouă astenicele la dînsul. Melania primi să facă o situație complicată și izbucni în plîns. Ca

(URMARE ÎN PAG. 15)

TUDOR MUȘĂTESCU

OAMENI, PLANTE ȘI LUCRURI

*puncte de vedere
din însemnările
unor ochelari*

● Toți astronomii sînt presbiți și toți «bărbaii» mioopi.

● Unii nu-ți vîd lungul nasului, nici eu ochelarii pe ei.

● «Cea mai mare «microbiotă» din lume e lupa microscopului.

● Mergatul: ochelar vîdv.

● Ochelarii le vede pe toata în... mare.

● Ochii bătrînilor privesc viața de la gaura ochelariilor.

● Nu înțeleg de ce, toți care poartă ochelari, se supără cînd le zici «ochelariști»!

● Derul e luneta inimii. Apropic tot ce e departe de ea.

● Ochii dracului nu poartă ochelari.

● Toți ochelarii sînt buni de deochi.

● Singurele puncte de vedere ale unora se numesc dioptrii.

● Cînd faci cu ochiul unei femei, scoate-ți ochelarii. Și cînd îți face ea, pune-ți-i.

● Ochelarii pierduți se caută cu nasul.

● «Ochiul lumii» nu poartă ochelari.

● Cînd ai pus ochelari de bătrînețe, nu te mai aștepta să-ți vezi «vîntul cu ochii»...

● Ochelarii: scere de sticlă pentru irizii ochilor.

● Unele femei poartă ochelari numai pentru ochii lumii.

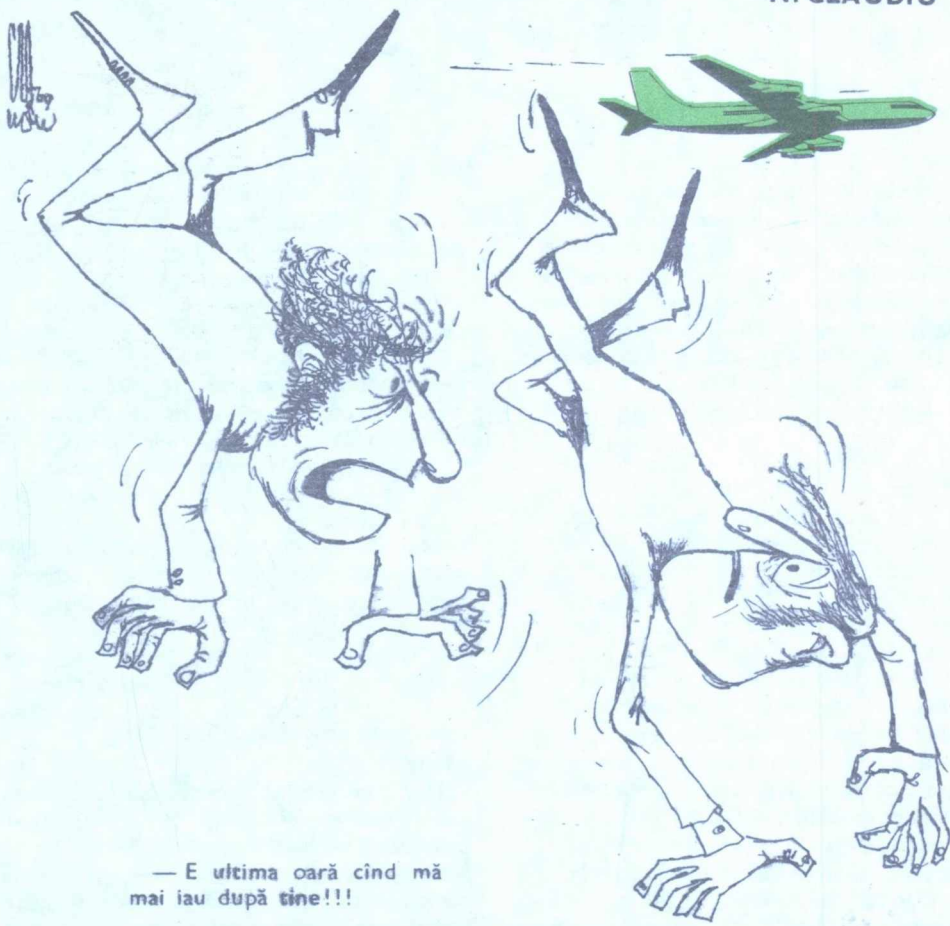
● Cînd privești cu «ochi buni» n-ai nevoie de ochelari, chiar dacă porți.

● Beția e ca binoclul stricat. Te uiți dublu ca să nu vezi nici simplu.

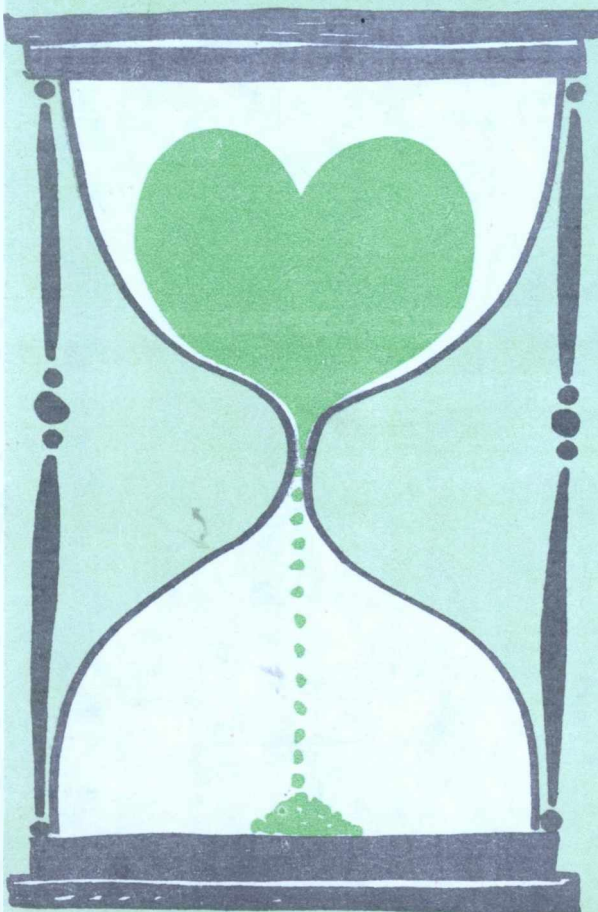
● La «vedere», șterge-ți bine ochelarii.

N. CLAUDIU

M. GROSU

CELE- BRI- JAJE

de A. CIURUNGA

*Plutără mult corăbiile peste
întinsul ocean, spre soare-apune.
Navigatorii se-ntreceau a spune
Că drumul către Indii e-o poveste.*

*Dar se ivi un fărîm abrupt, cu creste
din valurile ce urlau nebune.
Pămîntul, apărut ca prin minune,
închise gura birfelor funeste.*

*Dor căpitanul, sumbru ca o ceață,
se-ntoarce-n țară c-un aspect funebru.
Atunci, regina-l dojenî, semeață:*

— «Ai scris pe hartă Continentul —

Noul,
ce-ți mai lipsește să devii celebru?»
Și marele Columb răspuse: «Oul!».

EXERCITII PENTRU MÎNA STÎNGĂ

MIRCEA PAVELESCU

DESPRE SOMN ȘI RELAXARE

La fiecare început de an apare un calendar de perete, care, pe lângă funcțiunea principală de a ne conduce printre zilele lucrătoare, împletite cu sărbătorile legale ca nu cumva să venim duminicile la serviciu, mai publică, pe contrapagina fiecărei zile, diferite știri, sfaturi medicale, rețete de mâncare, versuri, cuvinte încrucișate etc, alcătuind astfel un bogat magazin de 365 de pagini (în anii bisecți 366).

Citind în fiecare dimineață filele acestui magazin efemer ne îmbogățim mintea și sufletul cu informații din cele mai variate, care în ansamblu concură la desăvîșirea culturii noastre generale. Astfel, pe contrapagina zilei de 8 decembrie 1968, aflăm că țelul pe care îl urmărim în viață este să ne calmăm și să ne relaxăm. Dar cum relaxarea se obține probabil foarte greu, sîntem instruiți ce trebuie să facem ca să ne odihnim în mod științific. Astfel, mijlocind doar cîteva exerciții fizice (în număr de unsprezece), autorul anonim ne asigură că pînă la urmă oboseala ne va dispărea ca prin farmec.

De pildă, după ce ne sprijinim de *colțul mesei*, trebuie să ridicăm genunchiul spre piept cu laba piciorului înăuntru. Nu se știe pentru ce trebuie să simțim neapărat colțul mesei înghioldindu-ne prin zonele posterioare, cînd am putea să ne sprijinim mai comod nu pe colțul, ci pe una din laturile mesei. Crede oare autorul că și pentru odihnă trebuie să ne înghiontească cineva din spate? (Exercițiul al optulea).

După ce ne-am descălțat trebuie să ne

plimbăm desculți prin cameră cu palmele puse în șolduri, în stilul dansatoarelor spaniole, respirînd o dată pe nas și o dată pe gură, după care este necesar să ne rotim bazinul. (Exercițiul al nouălea).

Exercițiul al treilea ne cere să ne așezăm pe brațul unui fotoliu lăsînd picioarele să atîrne liber. Cum adică să atîrne liber? Oare trebuie să ne procurăm un fotoliu atît de înalt încît un om de dimensiune normală să nu atingă dușumeaua cu tălpile? Dacă exercițiul acesta nu se adresează liliputanilor, iată că se pune problema unei aparaturi speciale relaxatoare.

Mai sîntem sfătuiți să inspirăm încet și adînc, *umflîndu-ne treptat burta* ca pe o minge, după care trebuie să urmeze o expirație rapidă, ca și cum mînea ar fi străbătută de un cui. Și noi care credeam că inspirația și expirația sînt niște treburi care țin exclusiv de plămîni, burta avînd cu totul alte sarcini, printre care, eventual și elaborarea diferitelor sfaturi pentru relaxare.

Dar după cele 11 exerciții fizice, din care n-am reprodus decît patru, trebuie să urmeze neapărat și o ședință de autosugestie, în care amatorul de relaxare, concentrat și atent la respirație să repete pînă la autoconvingere următoarea formulă: «Mîna mea dreaptă e mai grea, mîna mea stîngă e mai grea, piciorul meu drept e mai greu, piciorul meu stîng e mai greu», după care, «simțîndu-se ușor și liber» se va mai plimba desculț prin cameră, spre a se putea culca perfect relaxat și odihnit.

Creдем că fostul medic francez Coué, celebrul teoretician al autosugestiei, ar rămîne

stupefiat de noile forme ale terapeutice sale, care în cazul de față realizează efecte contrarii celor pe care le-a preconizat, dovadă amatorul de relaxare, care voind să se simtă ușor, se autosugestionează că-și simte membrele grele.

Față de forța acestei inovații psihologice, nu cumva cele unsprezece exerciții de relaxare devin inutile? Și o altă întrebare: dacă cineva se culcă perfect odihnit și relaxat are vreo șansă să nu petreacă o noapte albă?

REȚETĂ DE POEZIE

Manifestăm un interes deosebit pentru părerile poezilor care fac, din cînd în cînd, considerații teoretice asupra poeziei. Ei permit astfel o privire fugară prin ușa întredeschisă a laboratorului lor de creație.

Declarațiile unui poet care consimte să-și disece confrății de crez estetic, și implicit pe el însuși, au pentru consumatorii de poezie, supuși de cîteva decenii diferitelor nedumeriri, o importanță nebănuită. Nimic nu este mai tragic pentru un creator decît să fie socotit de către cititorii contemporani lui drept «neînțeleș» în mod deliberat, adică farsor. Reproducem mai jos cîteva rînduri din articolul «Falsa profunzime», semnat de poetul Ștefan Aug-Doinaș în «România Literară» nr. 10, articol care ridică un colț din misterul ce acoperă «metoda de fabricație» a poeziei moderne:

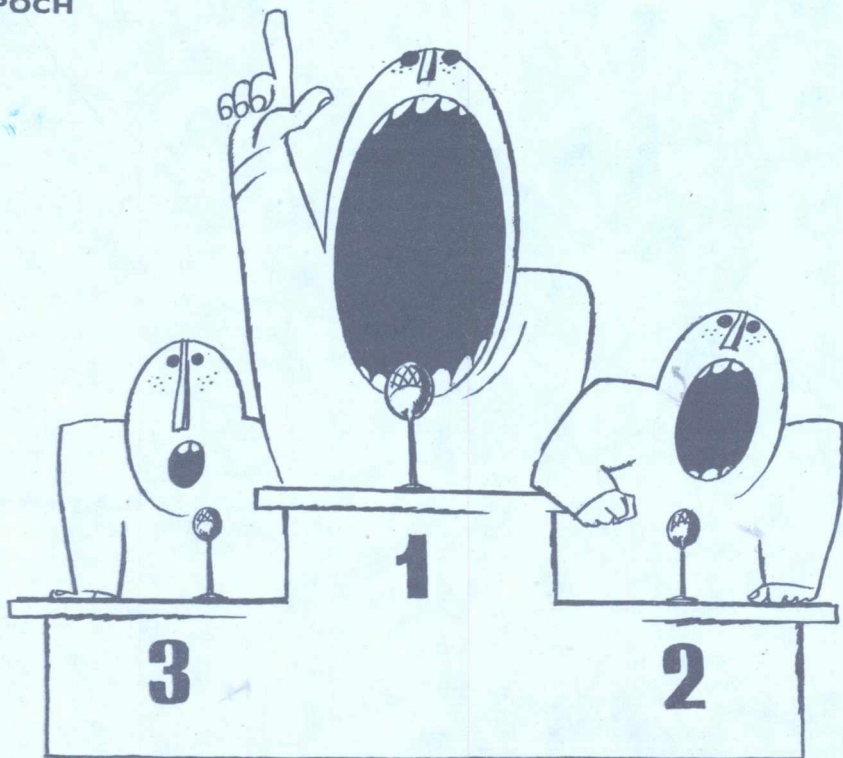
«...poezia — sau în orice caz poezia modernă — este exclusiv un fapt de limbaj, existența ei este pur verbală. Astfel instalată și — mai ales — fundamentată în zona precară a unui sistem de semne destinat, în primul rînd, comunicării sociale, poezia constituie un mod aparte de a fi al acestuia. (Adică al limbajului N.N.), ea se realizează în clipa cînd acest instrument de comunicare este deturnat de la rolul său firesc; cu alte cuvinte, lirismul se dovedește a fi o modalitate *sui generis* a limbajului, care constă în faptul de a se propune pe sine însuși ca materie și scop, ale propriei sale activități. Specificul poeziei rezidă, așadar, în transformarea unui instrument în scop în sine...»

A deturna un instrument de comunicare, ca limbajul, de la rolul său firesc nu înseamnă nici măcar «a cifra» pentru că cifra presupune alcătuirea unui alt sistem de comunicare foarte restrîns, tocmai pentru ca să se poată transmite niște informații ce trebuie să rămînă indescifrate față de primul sistem de comunicare. Asta înseamnă a se stabili un cod. Dar nu la codificarea poeziei se gîndește poetul St. A. Doinaș. El înțelege să deturneze sistemul de comunicare firesc al limbajului, fără a mai stabili un altul, ceea ce, evident, nu poate duce decît la incoerență totală ori la interpretări care de care mai fanteziste, așa cum procedau preoții oracolelor, cu bolboroselile Pitiei, căzută în stare de grație.

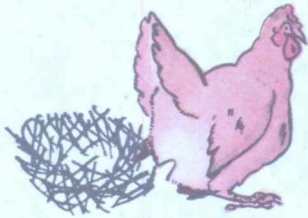
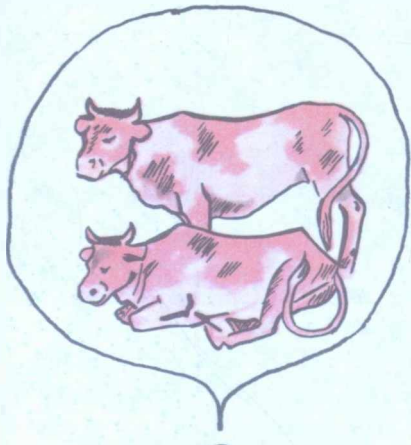
Transformarea instrumentului lexical în scop în sine, așa cum definește autorul articolului poezia, nu poate duce nici ea prea departe. Jocul de-a cuvintele poate cel mult face deliciul compunătorilor și dezlegătorilor de șarade și amatorilor de calambururi.

La ora actuală cred că revista «Rebus», de o mare utilitate pentru readucerea în circulație a numeroaselor cuvinte pe jumătate uitate, trebuie socotită, în accepția articolului în discuție, drept cea mai importantă publicație de poezie modernă pentru că știe, mai bine decît oricine, să se joace cu cuvintele.

A. POCH

A. Poch 88

FĂRĂ CUVINTE

Contradictii

Lacrimi multe, flori, coroane... DÎNSUL plînge cu suspine. Vede-o umbră și tresare, iar suspină, trist, în fine, duce-ncet la ochi batista și cu capul aplecat lung privește silueta: «Oare... Ea m-a remarcat?»

Lîng-o criptă, mină-n mină... declarații, jurăminte, În iubirea lor grozavă, au uitat de diriginte, au uitat de «silva, silvae» și să-l aibă suvenir liceanu-i dă iubitei, dintr-un strat un trandafir.

Un băiat și o fetiță, au venit rizînd din nou să vîneze vrăbiușe. Stau ascunși dup-un cavou. Puștiul, strînge pietricele, scoate praștia de tir și zîmbește spre puștancă: «E o viață-n cimitir...!»

FLORICA BAȚU

PUTEREA OBIȘNUINȚEI

Paznicul de noapte, în noaptea nunții!

A. OCTAVIAN

SORIN RĂȘCANU

A tunat și i-a adunat

Mă aflu la Tg. Jiu cu unele treburi și, fiind pentru prima oară în acest oraș, mă însoțea un văr al meu, localnic. Se făcuse ora prinzului, mersul pe jos îmi deschisese pofta de mâncare. Zic:

— Aș minca ceva bun!

— Te duc eu! se oferi vărul meu.

— Mulțumesc am spus, dar am o rugăminte. Aș vrea să văd cum se prezintă mandatarii pe aici! A, uite aici, de pildă!

Ajunsesem în fața unui bufet cu firma «Cuibul Veselei».

— Firma e imbiitoare făcui eu. Intrăm?

Văru-meu se codi

— Da... dar știu eu... poate să mai încercăm.

— De ce?

— Știi, aici lucrează unul care a suferit o condamnare penală...

— Ei și ce? Poate acum muncește cinstit.

— Da, făcu vărul-meu, sigur, dar hai să mai mergem...

— Domnule, mie mi-e foame! Dacă organele voastre comerciale de aici vor să reabiliteze pe toți foștii condamnați în posturi de mandatarii îi privește! Mi-e foame!

— Hai!

Și iar m-a tras. Îmi venea să leșin de foame. Deodată, în fața mea, o firmă: restaurantul «Sadu».

— Mandatarii? zic.

— Mandatarii' zice.

— Sper că i-ați terminat pe...

— Nu...

— Ce, nu?

— Trei!

— Vrei să spui că și aici lucrează foști condamnați...

— Da!

— Trei domnule?

— Da!

— Și mai aveți?

— Da!

— Unde?

— La bufetul «Timiș»!

— Ciți?

— Patru.

Am pornit și m-am oprit în fața bufetului «Dîmbovița».

— Intrăm?

Vărul meu se uita în vitrină și parcă n-auzise.

— Intrăm, dragă? făcui eu nițel iritat.

El parcă abia atunci auzise:

— Cum? Ce?... A, da... nu...

— Ce nu?

— Hai să mergem!

— De ce, omule? Aici ce are?

Și aici lucrează un fost condamnat?

— Doi!

— Ce doi?

— Doi foști condamnați...

— Dar n-are a face, trate dragă, ce-a fost a fost, hai să intrăm...

Vărul m-a luat de braț:

— Hai să mergem! făcu el.

Și am plecat. Iată-ne în fața bufetului «Runcu». Zic:

— Mandatarii?

— Da!

— Hai!

— Stai!

L-am privit oarecum neîncrezător.

— Vrei să spui că și aici lucrează...

— Doi!

Am simțit că mi se urcă singele la cap.

Mi-am șters fruntea de transpirație.

— Frate, zic, dar văd că ați avut un stoc serios! Și care va să zică, toți mandatarii!

— După cum vezi!

M-am scărpinat la ceafă:

— Frate, te pomenești că asta o fi condiția principală! Adică cine n-a fost condamnat n-are voie să fie mandatar.

— Fii serios!

— Păi da, omule, că s-au învățat minte! Altfel cum îți explici că fofurile responsabile au admis numai dintr-ăștia?

— Păi ai spus chiar tu! Oamenii și-au făcut pedeapsa, gata...

— Ei da, dar chiar toți mandatarii? Mai există și alte munci. Și pe urmă, mandatariatul presupune niște calități; ori, cînd scrie la cazier ce calități ai avut, parcă...

— Hai să mincăm...

— Mi-a trecut! Aș minca cel mult o plăcintă! Uite aici, patiseria «Jiu»!

— Doi!

— Lasă-mă, domnule în pace, hai la farmacie să-mi iau antinevralgice!

TREI SCHIȚE DE A. VÎHREV

INTERESANT ȘI FOLOSITOR

Discuția era cif se poate de interesantă. Directorul magazinului de articole de sport — un oarecare Lev Cuzmici Holmistii — a anunțat că volumul accesoriilor pentru sportivi de iarnă a crescut cu 18,5% față de aceeași perioadă din anul precedent. De asemenea, media lunară a mărfurilor vândute a crescut cu 16,8%. Numărul reclamațiilor scrise în condica de sugestii a scăzut cu 12,3%. După dezvăluirea acestor interesante amănunte, Lev Cuzmici ridică ochii de pe hîrțile sale și aruncă o privire întrebătoare spre Nina Pavlovna.

Nina Pavlovna zimbi dulce și întrebă: — Aș vrea să știu, Lev Cuzmici, dacă aveți și greutate? Că doar nu se poate ca toată activitatea să fie numai succese peste succese!

Lev Cuzmici oftă, mai căută în hîrtii și explică următoarele:

— Avem greutate cu fabrica de schiuri «Trambulina Albă», unde este director tovarășul Nastin. Nu ne trimite schiurile la timp, adică, spun ca să înțeleagă toată lumea, le trimite neritmic. Și în afară de aceasta, ne trimite schiuri strimbe, sau, ca să înțeleagă toată lumea, le trimite fără condiții de calitate. Nu mai spun că, atunci cînd ne trimite schiuri nu ne trimite bețe și cînd ne trimite bețe, nu ne trimite schiuri. În plus, dacă schiurile sînt strimbe, bețele sînt și mai strimbe, iar cumpărătorii vor numai schiuri drepte, bețe drepte și nici eu nu cred că e drept să le dăm mărfuri strimbe. De aceea, colectivul magazinului nostru ar vrea să-l întreb pe acest tovarăș director Nastin: pînă cînd?

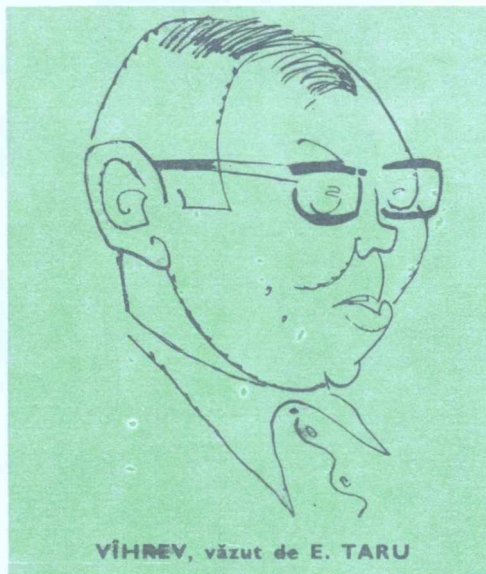
— Foarte bine, să-l întreb! — subîmnie și Nina Pavlovna, privindu-l pe Lev Cuzmici drept în ochi.

Directorul Nastin nu spunea o vorbă. — O să vă întreb și eu — se adresă Nina Pavlovna, — o să vă întreb, tovarășe director: pînă cînd vom mai vedea noi rebuturi ieșind din fabrica ce o conduceți?

Nastin tăcea. — Nina Pavlovna căpătă curaj. Ea continuă: — Pînă cînd? Pînă cînd să vă primim schiurile dv. strimbe? Pînă cînd să mai vedem bețele dumneavoastră pe care nici nu le cumparam dealtfel?

Nastin tăcea. — Pînă cînd să mai așteptăm să se facă ordine în problema producției de schiuri?

Nastin — parcă avea apă în gură. — Noi sperăm — vorbi în continuare Nina Pavlovna — că această discuție interesantă și folositoare va atrage atenția conducerii fabricii «Trambulina Albă» asupra unor probleme privind calitatea. Asta în interesul cui, tovarășe Nastin? În interesul maselor largi de cumpărători de la orașe și sate. Așa

VÎHREV, văzut de E. TARU

că vă mulțumesc, dragi tovarăși, pentru această discuție foarte interesantă și, sper, foarte folositoare pentru toți. Vă mulțumesc încă o dată. La revedere!

Nastin tot n-a răspuns nimic. Tăcea pentru că el nici nu luase parte la discuție. El era în casă la ora aceea. Dormea; iar televizorul nu era pus la priză.

Spre deosebire de noi, ceilalți, în număr de 12 689 467 telespectatori și telespectatoare, care pusese televizorul la priză, așa că am asistat la această folositoare discuție.

Ce să spun, foarte interesant!

IA TE UITĂ, COLO

Tamara gonia pe șoseaua Entuziaștilor. — Ia te uite colo! — îmi spuse șoferul, făcînd semn în dreapta, unde aluneca pe lângă noi o «Volgă» azurie — A luat-o razna mormolocul. Cît ai zice pește, poate să dea într-o stație de tramvai. Ia uite pe unde a

Î N T Î L N I R E

Trenul gonia spre Krasnopol'sk. În compartiment erau trei: unul cu figură de atlet, unul cu figură de obez și unul — aproape fără figură, aît de slab și prăpădit era.

— Parcă v-am văzut undeva — spune deodată grăsunul slăbănogului. Să fi fost... hm... sau poate... hm... Nu cumva în '939 ați fost la Bahalna? Într-o iarnă... la construcții...

— Nu — l-a contrazis scurt subțirelul — în '939 am stat tot anul la Krasnopol'sk. Se făcu tăcere.

— Totuși — interveni din nou grăsunul — Poate în '43 la statul major? În Ucraina...

— În '43 am fost tot timpul la Krasnopol'sk — răspunse acru uscățivul.

— Atunci, sigur că e din '53. Pariez că ați făcut concediul în Urali. Cred că țineți minte, tocmai se construia combinatul...

— Nu țin minte — făcu celălalt din ce în

luat-o! Aștia fac marile nenorociri. Bă, prăpăditule, ferește, că dai cu nasu-n monument! Eu nu i-aș fi dat ăștia carnet de conducere. În meseria noastră, să știi, numai cine e ou ochii-n patru rezistă!

— Ia te uită colo! răcni șoferul peste cîteva minute, cînd o furgonetă încălărează cu mobilă frînă cu zgomot în fața unui stop. Cască ochii, mă tată, că d-ai-a și-a pus statu' semafor în drum! De ce bă, gălușcă, de ce nu ți seama de stop? Sau poate ai învățat regulile circulației la țară, bă? Na, că pică și ăsta cu motocicletă! Ai să-ți rupi coastele, mă, cap de lemn! Să nu umble cu ghidonul cine-și ține mintea la port-bagaj! Mde, nu-și pune capul la contribuție! În meseria noastră, să știi, tovarășe călător, cine are cap, rezistă!

— Ia te uită colo! — strigă el din nou ceva mai încolo, gesticulînd și ridicînd genunchii pînă-n dreptul volanului. Vezi pe unde a luat-o cel cu «Volgă»? De-a dreptul peste linia albă, nătăflețu! Parcă-i de capul lui pe bulevard! În meseria noastră, tovarășe călător, cel mai important lucru e să n-o iei de capul tău și nici...

Din păcate, șoferul nu-și putu termina ideea, deoarece mașina noastră, care tocmai circula cu viteza de 90 km/oră, intră într-un stîlp de felinar.

— Ia te uită colo! — îmi spuse el îngîmînd, în momentul cînd ajunserăm în ceruri — cometa aceea a luat-o razna. După toate regulile, aici depășirea e interzisă, proaste! Na, că nici nefericitul ăla de asteroid nu-i mai breaz! El nu vede că meteorul din față vrea să facă la stînga? Și nu trebuia să dea prioritate. Să-și vadă de drumul lui. În meseria noastră, cel mai important e ca fiecare să-și vadă de drumul lui! Așa-i?

I-am dat perfectă dreptate și am plecat împreună mai departe.

ce mai sec — Sînt sigur că și în '59 am stat tot timpul în Krasnopol'sk.

— Dacă nu v-ați mișcat din acest Krasnopol'sk — vorbi din nou grăsunul, — atunci habar n-am de unde ne cunoaștem. Cî eu am venit abia de o jumătate de an. Apropo, Dumneavoastră unde lucrați?

— La uzina mecanică.

— Extraordinar!

— Nu-i nimic extraordinar. Arta lume lucrează la uzina mecanică.

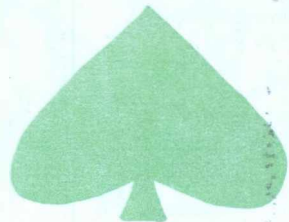
— Este extraordinar — insistă grăsunul — pentru că și eu lucrez la uzina mecanică. Va să zică, sîntem colegi. Eu sînt tehnolog la ștanțare. Kustov mă cheamă.

— La ștanțare? — intervine deodată cel de al treilea, atletul. Ce fel de tehnolog ești dumneata, cînd eu sînt șeful secției și nu

(URMARE ÎN PAG. 15)

CARTE POȘTALĂ

Către Voicu Gheorghe, Președintele Consiliului Popular Comunal
Malu cu Flori, Județul Dimbovița

Stimatele tovarășe Voicu, am aflat despre una boacăină, pe care ați
faptuit-o folosindu-vă de funcția și de prietenul dumneavoastră. Funcția
o știm: președinte al Consiliului popular. Il știm și pe prieten: Bucura
Petre.

Nă s-a adus la cunoștință că pentru căpătuirea amicului dumnea-
voastră ați lucrat cu multă trageră de inimă și cu multă trageră de țuică.

Dar s-o luăm pe îndelete: într-o bună zi, amicul Bucura Petre a
apărut în biroul dumneavoastră și v-a spus-o limpede: «Măi frate-miu,
nici în comună tu ești totul și eu nu sint nimic. Ce-ar fi s-o mai sucim
pușin?». «Cum adică? Tu să fii totul?». «Ei, dacă nu totul, măcar jumă'
de tot, sau un sfert de tot, sau mă rog, să fii și eu un tot pe ici, pe colo...».
«Unde măi Petrică, pe ici, pe colo?». Iar Petrică v-a răspuns: «De pildă,
pe ici, pe la bateria de fabricat țuică, pe colo, pe la conducerea C.A.P.-ului,
pe ici pe la Vinalcool, pe colo pe la valorificarea pietrelor de construcție...».

Ce mai la deal la vale, deși ați știut cîte parale face Petrică al dumnea-
voastră, că e băcăruș, că e băutor, că a zăbovit și pe la închisoare, i-ați
ficut lui și, sprijinit direct sau priatr-o vorburiță a fost uas: respon-
sabil la țuică, vicepreședinte la C.A.P., achizitor la Vinalcool și responsa-
bil la valorificarea pietrelor!...

Napoleon Bonaparte, cit era el de Napoleon și n-a putut face decât
două treburi în același timp...! Napoleon al dumneavoastră a reușit să
facă în același timp patru munci: să sustragă din țuică, să facă hocus-
pocus la borhot, să nu înregistreze cantități de piatră vindute, să bată
și să amenințe oamenii din comună!

Vă dați seama că pentru atitea ocupații trebuia omul să presteze și
ore suplimentare!... Și le-a prestat! Fără să ceară un ban în plus. El nu
cerea. Lua. Insistențele oamenilor de a-l scoate din țuică, din pietre și
din celelalte ciubucuri pe protejatul dumneavoastră au rămas fără re-
zultat... Amândoi ați rămas pe aceleași poziții, și la treabă și la Bufet...
E drept că dumneavoastră nu v-ați înfruptat din bunul obștesc, precum
amicul. Dumneavoastră v-ați înfruptat numai din bunuri propriate
personală, ca de pildă din soția unui consătean, căruia, cu acest pri-
i-ați dărimat și căsnicia... Dar asta e altă poveste...

Mă rog, nu poveste eu nouă neveste... dar vorba ceea: începutul e
greu...

Că sfârșitul e pe aproape. Întrucît forurile tutelare au început să vă
simtă. Pe ici, pe colo...

Cu stîmă, «URZICA»

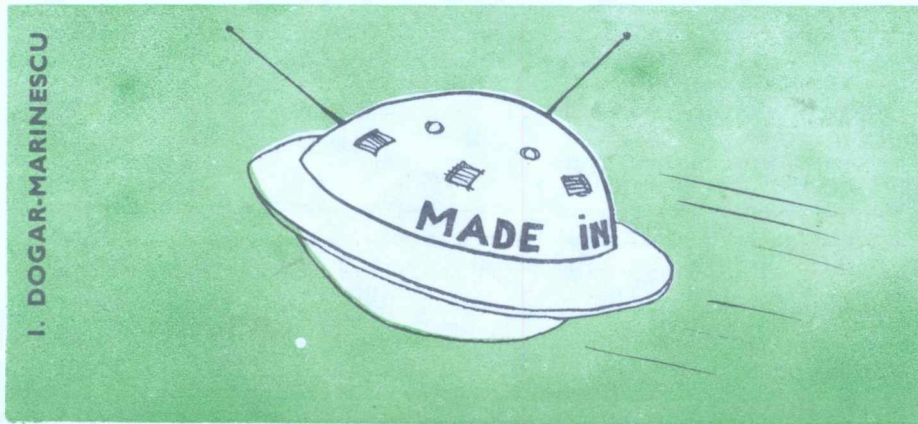
de STEFAN TITA

O fată de morar, odată,
S-a-n-drăgostit de un ecou
Cînd ea cînta, pădurea toată
Cînta din nou, din nou, din nou...

Suna ecoul din pădure
Ca stele de cristal în vînt
Și aștepta din grai să-i jure
Orice cuvînt, cuvînt, cuvînt...

Dar cînd la «te iubesc!» ajunse
Și ea îl repeta mereu,
Ecoul altfel îi răspunse:
«Și eu! Și eu! Și eu! Și eu!»

Ce explicație faptul are?
A fost ecou? A fost om viu?
Să se gîndească fiecare
Că eu nu știu, nu știu, nu știu...

V-ați reînnoit abonamentul
la revista
„URZICA”
PE 1969?

ABONAMENTELE SE PRI-
MESC DE CĂTRE OFICIILE
ȘI AGENȚIILE P.T.T.R. ȘI
DE CĂTRE FACTORII ȘI
DIFUZORII DE PRESĂ

VICTOR EFTIMIU LA

ÎNSEMNĂRILE UNUI INDISCRET

- Oamenii care se cănesc au ceva postum.
- Cel dintii gest pe care l-a făcut paralyticul vindecat de Isus a fost să arunce cu dispreț cirja care-l sprijinise atita amar de ani.
- Cancerul se va descoperi singur.
- Doamne, dă-mi o viață nouă după moarte, dar consultă-mă și pe mine în prealabil, asupra condițiilor ei, ca să văd dacă merită să mă mai deranjez o dată.
- Urmașii ne cunosc mai bine decit noi înșine... Ca-n versul lui Mallarmé, eternitatea ne schimbă, în sfârșit, în noi înșine. Ce n-aș da să trăiesc peste un veac, citeva zile, ca să aflu cine am fost!

● Impulsiv, nerăbdător, dind din coate, înlăturind pe alții, a ajuns înaintea tuturor, recomandind altora proverbul francez: «Toate soșesc la vreme celui ce știe să aștepte».

- E încruntat, deci e profund.
- Frumusețea mi-a smuls mai multe lacrimi decit durerea.
- Toți avarii se cred risipitori.
- Dumnezeu a creat pe diavol ca să aibă, prin contrazicere, un stimulent. Altminteri s-ar lăsa pe tînjeală.

● A trăit numai în posturi și rugăciuni, ca s-ajungă sfint: unul dintre sfinții care te omoară pînă s-ajungi la Dumnezeu.

● Maimuța sau peștele din care ne tragem se credeau poate o rezultată, după cum noi oamenii ne socotim o finalitate, cînd, poate, nu sîntem decit pregătirea unor ființe superioare.

● A călătorit mult, dar nu este «un om umblat».

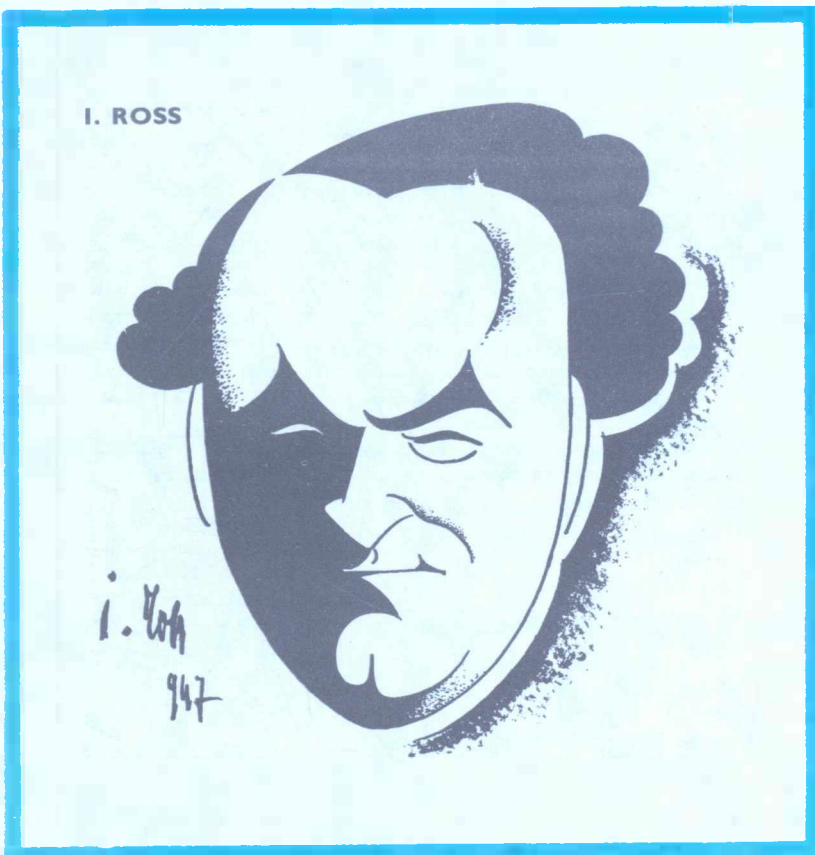
● Judec pe fiecare după cum s-a purtat cu mine; ce e sublim în el, îl privește.

● Înțeleg să fiu modest, dar cu o condiție: să se știe!

● Incoruptibili costă mai mult!

● Tot tămiindu-l, ia seama să nu-i spargi capul cu cădelnița.

I. ROSS

LA O AN

Victor Eftimiu împlineste o de scris, fiindcă patriarhul de a publice la vîrsta la care alții abier, dramaturg, memorialist, îndeletniciri: om, Victor Eftimiu gine pe care doar unul dintre figură a bardului ferice, dăruit tit bucuriei.

Într-o operă vastă, pe care chemați s-o investigheze de aici pagini negre și dezolate de cor umană. O asemenea statornic viitorul lui, era firesc să se con literatură debordant comică, de grațioasă, de la diatriba tribuni și sonetul marmorean, în care artă de giuvaergiu exemplar, Există destine prodigioase prin rezervă de tinerețe derutantă: la Eftimiu și-a așezat condeiful la fiindu-ne tuturor a model, în această zi de aniversare, noi noscut și de a fi învățat pe pagințumim, emoționați. Sărut m

POVEȘTILE LUI BARBA

Venisem de la Clisura la Drenova, cale de două zile. Auzisem că pe aici e mai mult vinat ca aiurea, dar nădejdiile mi s-au risipit mai iute decit credeam.

Vinat nu prea era la Drenova, dar erau multe povești de vinătoare.

Mai ales unul, Barba-Iani, pindar bătrîn, știa o mulțime de pătani de-ale lui și de-ale altora.

Barba-Iani era mititel, sbîrcit și cu barba țepoasă. În fălcile scofilcite aduna toată ziua fumul dintr-o țigaretă de chihlimbar, strînsă în colțul gurii, pufăia des și vorbea mult, fără să-și scoată țigaretă din gură.

Umblase mult.

Se ținea toată ziua de capul meu, și de cite ori mă prindea singur, îmi povestea.

Întii, ca să par om cumsecade, l-am ascultat; de la o vreme însă, începea să mă doară capul și fugeam într-o grădină din dosul satului sau în livezile de duzi, de lingă riu.

Luam cu mine și pușca, nu ca să vinez cine știe ce, dar ca să-mi fie tovarăș de drum. Mă obișnuisem prea mult cu ea ca s-o las să ruginească în vreun ungher.

Cu pușca la spinare, rătăceam ceasuri în preajma Drenovei și mă gindeam cu tristețe la zilele duse.

Uneori, în amurg, mă întindeam pe iarbă, în livezi și cu miinile sub cap, cu ochii duși la peticele de cer albastru, țesute printre frunzele verzi ale duzilor, visam pînă venea noaptea.

Ce bine era așa! Atunci n-aș fi voit nimic.

Mi se lăsa pe suflet o pace adîncă; toată seninătatea cerului o simțeam în piept la mine.

Umbra frunzelor groase, mlădierea ierbii în vîntulețul de seară, lunecarea vreunui noruleț pe deasupra frunzelor depărtate și susurul aici gilgiit, aici fișietor al girlei, îmi risipea toate gîndurile și toate dorurile.

Nu știam ce a fost pînă atunci și nici ce va fi de atunci înainte. Mi-erău destul crimpeele de cer senin, sănătatea frunzelor verzi și adinca liniște a inserării.

Dar ajungea să aud zborul speriat al vreunei coțofene sau un zgomot ușor printre frunze — și tresăream.

Stringeam repede fierul rece al puștii, mă ridicam ca să cad iarăși tulburat și îndurerat.

Unde eram eu?

Dar unde sint brazii fără virf ai pădurii dragi, unde e umbra grea a codrului și cărările infundate și bolțile lui tainice?

Amiezile de vară mă chinuiau peste măsură.

Nici un copil n-alerga prin livezi.

Oamenii secerau. Și era cald și muntele se-ncingea ziua ca un cup-tor și dogorea de parcă se vedeau flăcările.

Cerul era alburii, plin de soare și fără urmă de nor.

Nu întilneam mai pe nimeni. Toată lumea avea de lucru. Numai

Barba-Iani n-avea ce face și, fiindcă mă știa singur, mă căuta pretutindenii să-mi ție de urit.

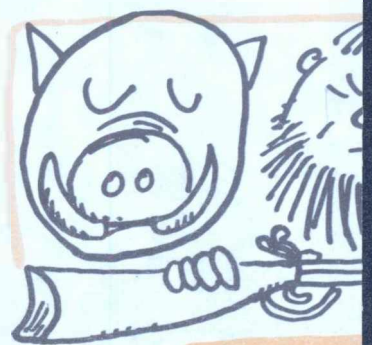
— «Ce tot umbli cu pușca? ?ai spunea el, fără să-și scoată țigaretă din gîngii. Nu mai e vinat, dragul meu, îți spun eu! Pe vremea mea să fi văzut. Uite, vezi căpîna cea din mijlocul cîmpului? E de urs. Eu l-am împușcat, acum 30 de ani.

«Am tras în urs, dar nu-l ochisem bine. Ursul după mine. Cînd să mă ia în brațe, îi vir pușca-n gură. Ce crezi c-a făcut ursul? Și-a înțipit dinții în țevă, a mușcat o dată a căzut mort. Uite gaura asta a făcut-o dintele acela de strălucete în soare.

Atunci să ti văzut, zău așa!...

Eu mă mir de dumneata că te mai muncești p-aici cu pușca. Eu nu mi-aș pierde vremea, zău așa!...

Dar Barba-Iani mințea, fiindcă și pe el îl vedeam cu cite o păsărică

0 DE ANI

VERSARE

de ani de viață și cam tot atâția al literelor noastre a început să țâță să silabisească. Poet, romanțar, și dincolo de toate aceste ce în literatura română o imăși a mai înscris-o: Alecsandri, sitoare cu toate harurile și sor-

icii și istoriografii literari sint te, nu cred să se găsească zece i sceptice cu privire la condiția redere în OM, în destinul și iscă în pagini de umor și într-o tira sarcastică pînă la epigrama înă la madrigalul menestrelului adurul încifrează surisul cu o ror de frumuseți fermecătoare. itatea lor de innoire și printr-o ta tuturor incununărilor, Victor cu cele mai tinere ale «Urzicii», ijin și un îndemn, pentru care țâțaceii lui, fericiți de a-l fi cu- le ca dintr-un abecedar, îi mul- teștere!

AUREL BARANGA

BARBA-IANI

ce în mină. Ba, o dată împușcase un iepure. ui îi era necaz că umblu și eu după m și aveam, uneori, mai mult roc decît el.

Odată, mă întinsesem sub un ejar înalt de lingă biserica pustie Sfîntului Ioan, cu gîndul că o pica eun grangur.

Mare mi-a fost mirarea, cînd, ste un ceas, aud ceva greu lăsîn- i-se în vîrf. Inima îmi bătea ca ciodată. Ramurile de sus se clă- tau — și, printre frunze, văzui eptu! verde al unui porumbel lbatic, din cei rari.

Se vede că umblase mult, căci ascunsese capul sub aripă și se șhnea.

M-am ridicat binișor și am ochit. am să uit niciodată țipătul de orte al pasărei, fișuitul repede frunzelor spintecate și zgomotul d al porumbelului căzînd la pi-

cioarele mele. Parcă o avuție, o avuție nemăsurată căzuse la picioa- rele mele, atît eram de fericit. M-am repezit să iau prada, — cînd, o altă bubuitură se auzi din dosul bisericii.

O clipă apoi și Barba-Iani se ivi zimbitor, cu țigareta între gingii și în mină cu o mierlă.

Dar, cînd văzu porumbelul mare și frumos se încruntă și căzu pe gînduri.

Vedeam bine că-i e ciudă...

«Hm, zice el. Ai împușcat bine. Bună ispravă, zău așa!...»

Bine ai împușcat!...

Mie-mi părea așa de bine că n-auzeam ce-mi spune.

Mă gîndeam, zimbînd, la norocul din ziua aceea.

«Dar să nu crezi c-ai făcut lucru mare! Incepu iar Barba-Iani... Uite tot stejarul ăsta mi-amintește mie de o vinătoare din tinerețe. Aici împrejur, avea un turc, Ali, niște porumb. Odată a venit să mi se plîngă că nu știe ce lighioană îi pradă semănătura: rupea știuletele din tulpină, mușca din el o dată numai, — și-l azvirlea ca să strice altele. Eu mă gîndeam ce-o fi?»

Vreun urs, vreun mistreț sau vreun ciine sălbatic?

Într-o noapte, incarc pușca asta bine și mă urc în stejar.

Pe la miezul nopții, tîrziu, aud ceva la spate. Mă întorc, ce să văd? Un urs mare, dragul meu, cit un taur; cînd să trag în el, aud alt fișuit în partea cealaltă și văd un mistreț mare cit un urs.

Acu, în cine să dau, că pușca mea e d-a veche și n-o pot încărcă în copac?! Să dau în urs — m-aleg numai cu pielea. Să dau în mistreț, m-aleg și cu carnea și cu grăsimea și cu colții... Zic să dau în mistreț că-i mai cu folos.

Împușc — și-l rănesc greu. Și ce să vezi?

Mistrețul o fi zis că ursul l-a rănit; se repede o dată în el și-l sfișie și cad morți amîndoi, unul de o parte, altul de alta! Și în loc de un singur vinat, m-am ales cu două!...

A fost un ospăț, a doua zi, de s-a dus pomina. Însuși Ali, cit era el de turc, a mîncat din carnea mistrețului...

Pielea ursului am vindut-o bine la Corcea... Așa vinat, mai zic și eu...»

— Ce spui, Barba-Iani? îi zisei eu mirat, ca să-i fac pe plac.

— Așa e zău, să mă crezi!...

Dar ochii tot pe porumbelul meu îi rămăseseră.

Pornirăm alături, în bătaia asfințitului. Umbra scurtă a lui Barba-Iani bălăbănea pe praful drumului umbra micuță a mierlei. Porumbelul meu părea un vultur.

În treacăt, arunca'i ochii la tovarășul meu de drum: măsura, cu durere pe față, umbrele celor două păsări...

Iar cînd ne-am despărțit, nu s-a putut opri să nu-mi zică:

— Așa, dragul meu, să nu crezi c-ai făcut mare ispravă!...

V. ȘTEFĂNEANU

— A costat cam mult, dar o să crape toți de invidie...

EXPEDIȚIE CU BUCLUC

Orașul Piatra Neamț, este amenințat de invazia unor transportoare de porumb cu bandă, asemenea țărilor din Orient, asupra cărora invazia de lăcuste se năpustește cînd și cînd.

De cînd planează asemenea amenințare asupra frumosului oraș moldovenesc, n-am putea să vă spunem cu precizie. Cert este că pașnicile agregate, acaparează încet și sigur, străzile orașului. Cum de la o vreme situația a devenit alarmantă, un trimis special al revistei noastre s-a deplasat la fața locului și a constatat că străzile din jurul Întreprinderii mecanice «Ceahlău» sînt înțesate cu inofensivele dar foarte necesarele transportoare.

De ce nu le depozitează întreprinderea producătoare în curte? Bine spus! Dar ce ne facem dacă și curtea este plină ochi? Atunci, poate că nu sînt solicitate de beneficiari... Ba să avem pardon, beneficiarii abia le așteaptă! Ce hibă or avea?... niciuna!

Ei, dacă hibă n-au, necesare sînt, de ce să le împrăștiem prin curți și pe străzi?... Să le trimitem beneficiarilor să incarc pătu- lele cu porumb!... Ușor de zis, greu de făcut. Adică, nu-i prea greu! «E prea ușor!» Nu-i așa că nu mai înțelegeți nimic? Nici noi n-am înțeles totul de la început; cu timpul însă, cu cît ni se explica mai mult, cu atît pricepeam mai puțin, așa că pînă la urmă ne-am adresat directorului întreprinderii:

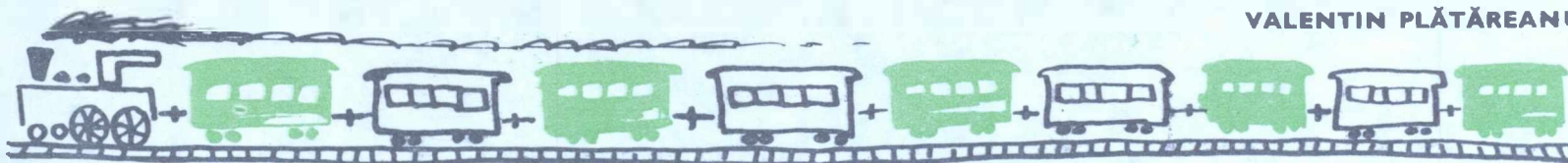
— De ce nu livrați transportoarele, beneficiarilor?

— Pentru că nu vrea să le transporte la destinație C.F.R.-ul, zice că un asemenea agregat care cîntărește abia 2 tone ocupă un vagon, în care de fapt trebuie să incarc 10 tone.

Deci: ca să se transporte transportorul cu autocamioanele merge ca greutate, dar e prea mare ca dimensiune. Ca să-l transporte cu vagonul, merge ca dimensiune dar e prea ușor ca greutate! așa că, în fața acestei dileme, transportoarele se adună grămadă. Există două soluții: ori nu se mai fabrică transportoare și se incarcă porumbul în pătu- le cu palmele, ori găsește C.F.R.-ul o soluție ca să ajungă transportoarele la beneficiar.

Și-ar fi cazul, deoarece C.F.R.-ul nu trebuie să împiedice ca treaba să meargă pe roate și în alte sectoare!

COMISIONUL

Sint un om politicos.
— Sărut mîna, stimată doamnă!
— Ce bine arătați!
— Doriți să luați loc?
— Vă rog poftiți, nu, nu, eu mai aștept...

Da, sint politicos, nu din slugărnice, ci din obișnuință, nu prin inoculare, ci prin contaminare.

Eram la mare, într-o vară de neuitat cu o mare mai albastră, cu un nisip mai auriu, cu cer mai înstelat...

Dar iată că o telegramă mă cheamă pentru douăzeci și patru de ore la București. Anunț plecarea în cercul de cunoștințe făcute la plajă și întreb dacă nu are cumva cineva vreun comision. Am noroc. Doar o doamnă mă roagă să-i dau un telefon soțului ei și să-i predau complimente. Ajuns în București îmi rezolv problemele și apoi îmi amintesc de comision.

— Alo! Soțul doamnei... Da... Doamna vă transmite multe complimente, e foarte bine... Poftim? Mîine cu personalul... Aveți ceva pentru dînsa? N-o să mă incomodeze... sigur... vai de mine... cu plăcere... perfect, în față la «Informații».

— Bună ziua, cu dv. am vorbit ieri la telefon?

— Da, cu mine...

— Să vă prezint pe fiica mea.

Atunci am observat că cel din fața mea ținea de mîna o fetiță de vreo 4 anișori, o păpușă scoasă din vitrină, numai ochi și gurică care mă cerceta cu mirare.

— Spune cum te cheamă.

— Mă numesc Ada, am 4 ani, stau pe strada Plantelor nr. 15, telefon 14.5...

Și în timp ce-mi comunica acestea mă luă ușor de mîna și mă trase spre tren.

— N-o să vă deranjeze, îmi spune cu un suris plin de afecțiune pentru fetiță, tatăl, o să-i faceți o mare surpriză mamei. Vă mulțu-

mesc. Ai grijă să fii cuminte. Și cu acest ultim sfat părintesc se pierdu în forfota gării.

Era prea tîrziu să mai ripostez, eram din nou victima propriei mele politeți. M-a trezit din reverie mi-nuța păpușii vii care mă ținea strîns de frică să nu mă piardă.

M-am sîit în tren. Am deschis ușa unui compartiment.

— Poftiți, răspuse un alt politicos, stați la fereastră cu fetița.

— Mulțumesc. Îți place, Ada?

— Da, foarte mult.

— Vai, ce drăguță fetiță aveți, să vă trăiască...

— Da, dar nu...

— Seamănă leit cu dv.

— Vai de mine...

— Așa e întotdeauna, replică o doamnă mai în vîrstă. Fetele seamănă cu tații.

Trenul s-a pus în mișcare. Ada era cuminte, privea cu curiozitate pe fereastră. Dar aveam de mers multe ore. Am mîngiat-o pe căpșor și am început să răsfoiesc o revistă.

— Ce e asta? rupse deodată tăcerea mica mea parteneră. M-am uitat pe fereastră să văd la ce se

referea.

— Un lan. I-am răspuns, cu intenția de a curma orice discuție.

— Ce e lanul? a picat prompt întrebarea care pusă de față cu toată lumea își aștepta un răspuns cel puțin corect, dacă nu inteligent.

— Lanul e... e... o bucată de pămînt pe care se cultivă cereale! am răspuns, dar nimeni din compartiment nici chiar eu nu eram prea mulțumit de formulare.

— Ce e aia cereale? Întrebarea intra direct în domeniul botanicii, știință care nu mă pasionase în anii care ar fi trebuit. Tot compartimentul aștepta să vadă ce voi spune.

— Cerealele sint niște... cerealele sint... niște plante care... nu-i așa, cresc în lan.

— Da? ce sint plantele?

— Ia lasă-mă să citesc, iaveți să cînd vei fi mai mare. Și cu un zîmbet, folosit la pozele de familie, am învăluit compartimentul. A urmat o perioadă de aparentă acalmie. Dar eram hotărît să resping orice atac prin această metodă cînd glasul cristalin îmi spuse:

— Mi-e foame!

Am rămas inlemnit. Nu luasem nici o măsură în acest sens, trenul nu avea vagon restaurant.

— Mai așteaptă, de-abia ai mincat.

I-am rețezat-o scurt, sever, patern. Cînd m-am întors spre Ada din ochi îi curgeau niște lacrimi rotunde ca două bobite de mărgean. Bărbița îi tremura și repeta încetă de plîns:

— Mi-e foame!

Cei din tren mă priveau cu un dispreț profund, ca pe un tată denaturat, ca pe un antropofag...

— Dar n-am, păpușă, ce...

— Ce n-aveți? N-aveți grijă. Părintii din ziua de azi! Și doamna mai în vîrstă scoase dintr-un șervet imaculat, citeva sandvișuri cu șuncă, care ne lăsară tuturor gura apă.

Curînd, «grijulii» scoaseră fiecare tot felul de bunătăți: ouă cleioase, chifteluțe, salam de Sibiu; i-au oferit micuței care înfuleca cu o poftă de necrezut pentru dimensiunile ei. Toți mincau, iar pe mine «criminalul» printr-o înțelegere tacită, nici măcar nu m-au întreat, deși de data aceasta mă îndoiesc că aș fi refuzat, atît mă hrănisem în ultimul timp numai cu nectar și ambromie.

— Mi-e cald!

— Deschide geamul, că se sufocă copilul... mi-a ordonat pe bună dreptate un glas.

— Să nu răcească, e curent... am blîguit.

— N-a murit nimeni de aer curat, au răspuns toți sătuli într-un cor.

Mai aveam două ore, eram epuizat. Deodată micuța mă prinse de git. Am crezut că vrea să mă sărute, să spele cu un gest toate neazurile pe care mi le făcuse, dar nu, mi-a șoptit ceva la ureche, m-am schimbat la față, am luat-o în brațe și-am trecut pe culoarul tixit, am ajuns la încăperea care de obicei, cînd ești grîbit, e ocupată. Am așteptat, am bătut la ușă, cînd s-a deschis era prea tîrziu.

Am ajuns totuși la destinație. Mi s-a părut un drum fără sfîrșit, deși personalul n-a avut o întîrziere decît de 15 minute.

Am crezut că pățaniile mele vor fi compensate de mulțumirile mamei. Aș, nimic, parcă ar fi fost de datorita mea...

— Sărut mîna! i-am spus cu obișnuita-mi politețe a doua zi.

— Dacă nu ești în stare să faci un serviciu, nu-l mai face, ai țînut copilul la fereastră și a răcit. Ușa s-a închis brusc în fața mea. Am vrut să-i dau mamei o lecție, cînd am auzit:

— Mamă, ce e marea?

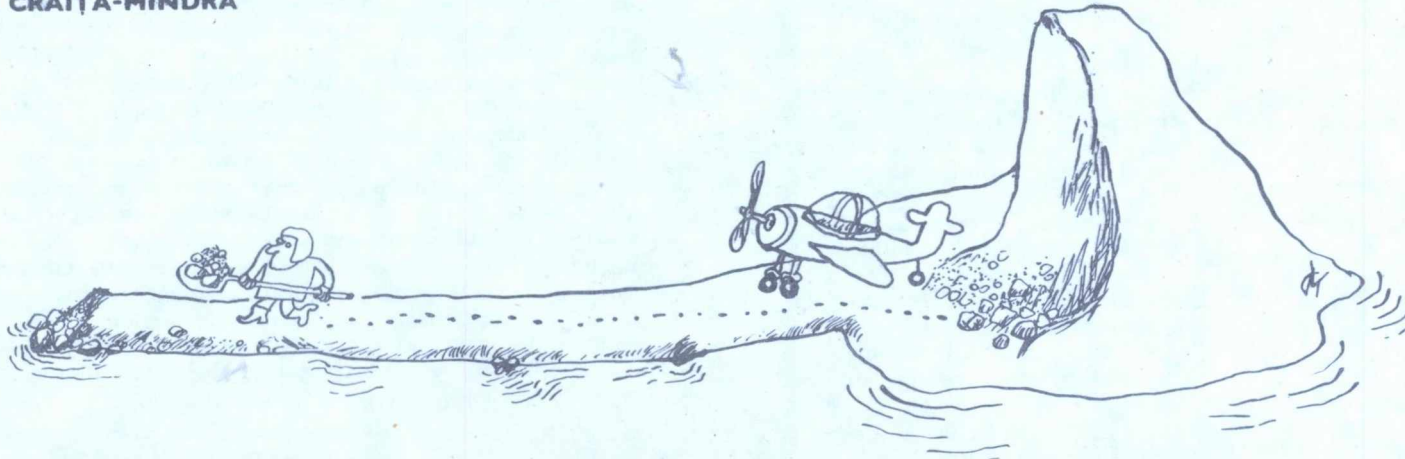
— Marea... e o apă mare.

— Dar apa ce e?

— Apa e...

Am plecat liniștit, eram răzbunat.

V. CRĂIȚĂ-MÎNDRA

FĂRĂ CUVINTE

N. CORNELIU

-Eu am vederi
înguste?!

FATĂ BUNĂ

DAR CU... LIPSURI

Ne aflăm, prin ce miracol nu vă spun, în biroul directorului I.A.P.L. «Dunărea» din București. Că nu ne vede el, asta e o șmecherie a noastră; Că abuzează de serviciul său asta e o șmecherie a sa.

Dar..., liniște! Să ascultăm. Directorul I.A.P.L.-ului intră...dunăre în birou, apasă pe un buton și strigă:

— Să vină Marineasca la mine!

Marineasca intră, salută și ascultă:

— Să-mi faci până mâine o caracterizare pentru fata noastră Teodora. Să scrii că-i bună, că n-are antecedente penale, că este..., mă rog: un exemplu de cinste și corectitudine. Ne-am înțeles, urgent și bine! Vii pe urmă să-mi dai hîrtia la semnăt! Vreau s-o fac gestionară.

— Dar...

— Nici un dar!... Unde vezi dumneața dăvuri?

Cu glas timid ripostează:

— Gruianu Teodora, nu este prea imaculată, a mai suferit unele condamnări tot din cauză de gestiune.

— Astea să le treci cu vederea! Să fim și noi iertători, oameni sintom! Ehe! De la ultima condamnare cită apă a curs pe Dunăre...

— Mai grav este că a curs și prin canaua butoiului în vinul consumatorilor.

— Nu mai lungi vorba! De mâine vreau s-o văd pe Teodora în chip de gestionară la restaurantul «Pescarul». Așa că faci caracterizarea intocmai precum ți-o cer!

Astfel a ajuns Gruianu Teodora, gestionară la restaurantul «Pescarul» unde, gîndindu-se probabil că pescarii sint obișnuiți cu apa, boteza vinurile din gros. Și cum resta-

urantul «Pescarul» aparține de I.A.P.L. «Dunărea», a binecuvîntat apele bătrînului fluviu mutîndu-le mai înapre nord cu vreo 60 de km în stacanele amatorilor de pește.

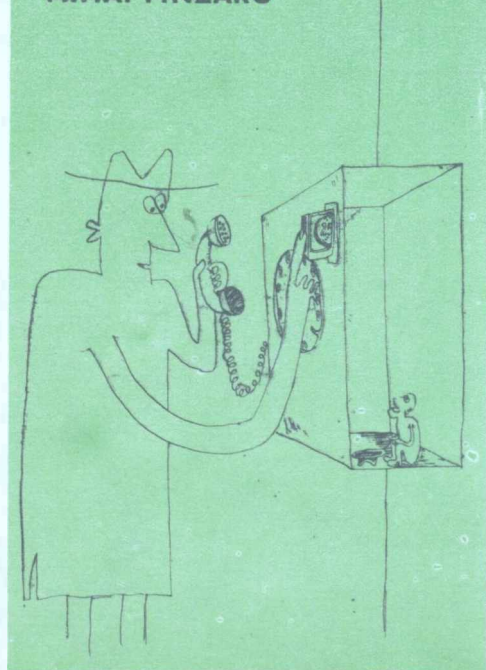
Dar cum ulciorul nu merge de prea multe ori la apă s-a trezit Teodora că i s-au înecat corăbiile. Deformație profesională: a intrat la apă.

Ce ne facem, tovarășe director Constantinescu Gh., cu «fata bună» pe care atît de strălucit ați caracterizat-o?

E mai rău. Nu Dunărea!

I. TOTI

MIHAI PINZARU

FĂRĂ CUVINTE

GLA-SUL ROTI-LOR

(Transmisie în direct, din troleibuzul 88, ora 11, alături)

— Dumneavoastră, acolo, aveți bilete?... Păi... Avansați puțin... Hai, că se poate și fără studii!...

— Nu te mai împinge, domnule, nu te mai împinge!... Unde te trezești? Să știi că soțul meu e locotenent de miliție...

— Nu mă amenința cucoană, că nu mă sperii! Logodnica mea e căpitan, e bine?

— Ce bilete doriți? Cîrpiți, vă rog, că n-am plămîni de rezervă!...

— Domnule, pentru ultima oară te rog, să nu te lipești de mine!

— Fii serioasă cucoană! Nu vezi că mă împinge din spate? Nu m-aș lipi eu de dumneața, nici dacă am fi în doi pe o insulă pustie și ai avea o cafenea pentru fumători!

— Eu i-am spus Liei că o iubesc pe Mia și mi-a făcut un scandal, de parcă n-aș ști ce e între ea și tine!

— Tinere, nu te așeza pe capul meu!

— Credeam că ați pierdut ceva...

— Și știi, toate astea numai fiindcă am fost la Paris. Dar-ar boala în ei de invidioși!

— Vă rog frumos, e multă pînă la Lazăr?

— Nu.

— Nu te ține domnule, de fularul meu!

— De ce? Coboriți la prima?...

— Permiteți, doamnă, să vă predau locul meu?

— Mulțumesc, tinere, dar nu șed.

— N-are importanță, eu tot cobor aici.

— Vă rog un bilet de patruzeci... Cît am să vă dau?

— Bietul Fane, iar a fost închis.

— De două ori lungimea, o dată fața, plus cele două mînici... Dar eu zic să nu-i pui cordon.

— Iertați-mă, unde ați găsit hîrtie igienică?

— Vă rog frumos, mai e mult pînă la Lazăr?

— Acum mai e!...

— Nu cunoști tu ce e în sufletul meu, măi Elviro!

— Frate, și a venit numai cu iambi și trohei, păi ce să fac cu el?

— Nu, Fănele, eu la hotel nu merg, să-ți fie clar!

— Păi sigur că te-ai curentat, dacă stai pe scară, ia urcă mai sus!

— De ce nu coboriți prin față?

— Păi n-am coborît prin fața dumitale?!...

— Dar, draga mea, degeaba... După patruzeci de ani de căsnicie, nu mai realizezi nimic pe plîsul!

— Aha... Și cît crezi c-ai să mai poți scoate pe lîngă pensie?

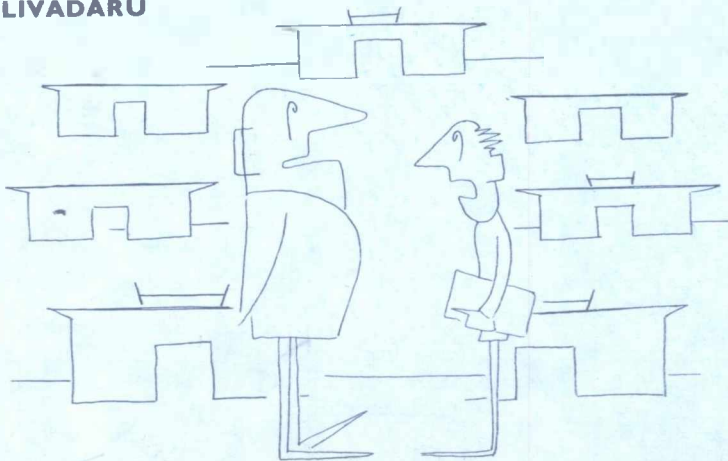
— Dumneavoastră. acolo, aveți bilete?!...

PETRE BOKOR

V. CRIȘAN

L. LIVADARU

— În biroul ăsta nu e nimeni?!
— S-au mâncat între ei.

UN INTRANSIGENT

— Lasă-l, Mache! Lasă-l să facă ce-i place!

— Să-l las? Ha! Mă faci să rid îngrozitor, d-le! mai bine îl calc în picioare, il...

— Te rog, Mache, liniștește-te! Să discutăm calm.

— Mă rog. Voi discuta calm...

Și dl. Mache sparse liniștit o scamieră încercind s-o așeze mai bine pe birou.

— Zici că lui Radu nu-i place meseria de inginer?

— Nu-i place, lua-l-ar gaia!

— Că nu vrea să termine Politehnica...

— S-a isprăvit! Îl omor cu mina mea.

— Mache! Era vorba să discutăm calm.

— Calm, puiule, calm. Da'il omor așa... ca atmosferă!

— Pentru ce vrei tu să urmeze Radu, Politehnica?

— Pentru ce? Pentru că meseria de inginer este foarte căutată...

— Și dacă nu-i place?

— Să-i placă. A fi inginer nu-i de colea! Asta-i meserie bănoasă... nu scirța, scirța la vioară cum vrea să se facă d-lui! În casa mea ori intră inginer și trăim cu toții că asta înseamnă colectivitate ori n-are decît să plece cu vioara lui cu tot. Aici eu plătesc, eu sint stăpîn!

Și ca să-și arate autoritatea lui de stăpîn, Mache mai trase un pumn zdravăn în birou, zdrelindu-și mina, fapt care-l făcu să urle și să exclame cu patos: — Îl calc în picioare», tropăind de cîteva ori pe parchet ca și cum Radu s-ar fi aflat sub tălpile lui.

— Bine Mache, dar tu nu te gîndești...

— Ba tocmai fiindcă mă gîndesc. Și la urma urmei cui nu-i place n-are decît să plece! Punct! Și degetul arătător scurt și gras al domnului. Mache, arată spre ușă ca un desen ce reprezintă o mină cu manșetă și care indică locul; — «La stînga în gang, marochinerie, «La Ionel».

— Ți-ai pus problema că s-ar putea să iasă un inginer submediocru?

— N-are a face! Mediocru, submediocru, inginer să fie! Parcă ce? E primul? Și treaba merge. Ori cu el ori fără el. Dar ia gîndește-te, Nae, suflote, ce frumos sună: — «Radu M. Teodorescu, inginer» Hai? Ce zici?

— Radu M. Teodorescu? Da' «M» ăla, ce-i?

— Cum ce-i? Prenumele meu. Mache! Că doar eu l-am făcut și crescut. Am și eu drept la o leacă de considerație și de titlu...

— N-ar suna mai frumos «Radu M. Teodorescu» Artist al Poporului?

— Spanac! Zi că în plin concert i se sparge zdrăngăneaua? Ce-i faci?

Ai rămas cu dibla în mină și cu ochii sguîți la ăi de te fluiere?

— Cum o să fluiere Mache, un concert dat la Ateneu?

— Iote bine! Dacă am plătit n-am voie să fluiere? Aici imi plăcuși! Mă rog! N-are decît în timpul liber să scîrție la vioară pînă s-o satura. Dar intii să-mi iasă inginer că de nu îl calc...

— Știu. În picioare!

— Mache! ia te uită ce scrie la gazetă! Citește!

— Ce zice, Nae?

— Zice că fi-tu, Radu...

— Nu mă interesează. A fugit de-acasă, nu s-a făcut inginer... nu mai vreau să știu de el! Să-ți fac o cafea?

— Măi, Mache, măăă! Zice ga-

zeta că Radu este unul din cei mai virtuoși violoniști...

— O fi! Îl privește.

— Că a fost decorat...

— Și ce câștig are din asta?

— Moral, Mache! Moral!

— Moral, moral... da'.. altceva?

— Și a fost premiat, Mache...

— Hm! Ce vorbești, Nae? Și cam cît e premiul ăla?

— Mare, Mache! Mare de tot.

— Nu mă-nnebuni, d-le! Poate să-și facă și casă?

— Casă? Poate să-și ia mașină... să voiajeze...

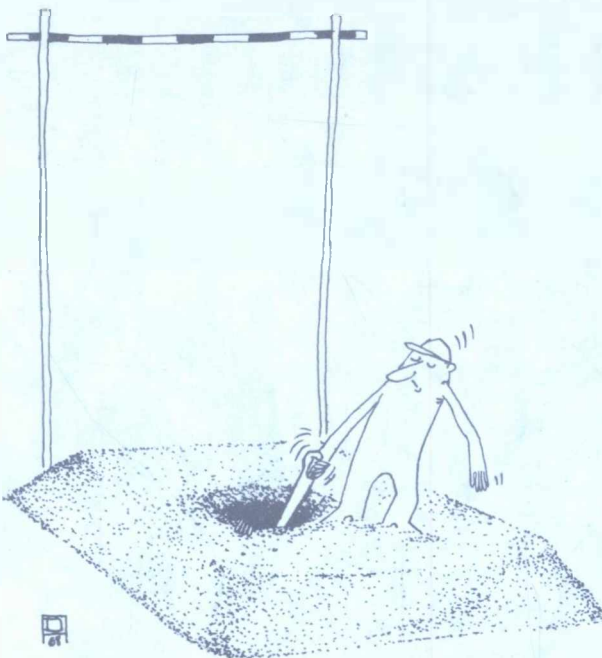
— Poate să-l ia și pe tat-su?

— De ce nu?

— Păi atunci ce a așteptat atita vreme... că imi vine să-l calc în picioare!?

Fir-ar să fie de copil că îl omor! A pierdut atita vreme cu ingineria aia a lui... cu scirța, scirța pe hîrtie... planuri, de! Cînd putea să exerseze la vioară! Că, slavă domnului... ce m-ar fi costat o diblă acolo? Cîteva sute de lei! Dar, de!

Nu se iau după sfatul părinților! Acu... o veni cu premiul acasă, ori îl mîncă cu damele? Că nătărău cum e... nu m-ar mira! Caută-l și spune-i că l-am iertat... iar dacă nu vrea, las' pe mine! Îl aduc cu miliția... păi ce? E de capul lui?

Ce-o să spună?

de VICTOR HILMU

— Recunosc în totul vina,
Însă (zise inculpatul)
Ca să-mi judecați pricina,
Așteptați-mi avocatul.

E maestrul Gheorghe Clanjă.
Penalist desăvârșit;
Să mă apere-n instanță,
Singur el s-a oferit!

Orice-ar spune apărarea
Faptul este foarte clar:
Ai comis delapidarea
Cît ai fost gestoriar?

— Am comis!
— Nu vei susține
Că ai fost alienat
Ori că ce-ai făcut e bine...
— Nici prin minte nu mi-a dat.

— Probele sînt prea flagrante,
Precum vezi și dumneata;
Circumstanțe-atenuante,
De vor fi, și le vom da.

— Cum reiese din dosare,
Ai și alte condamnări...
— Mai am cinci.
— Și mi se pare,
Tot pentru delapidări.

— Absolut!
— Și-acuma, gata!
Îți mai zise magistratul,
Se amină judecata
Că-ți lipsește avocatul.

Vreau s-aud peste o lună
Ce-o să spună omul tău?
— Apăi tocmai: Ce-o să spună?
Asta vreau să știu și eu!

FĂINĂ FURAJERĂ

Știe toată lumea cîte produse de valoare se pot obține din pielea de porc, după ce proprietarul ei a fost sacrificat pe mesele noastre în tot felul de modalități, care de care mai gustoase și mai apetisante.

Adevărat prieten credincios al omului, nu e ciinele care nu-i dă nimic, ci porcul, care se dăruiește pînă la ultimul fir de păr. Acest credincios animal își pune și pielea la bătaie pentru a ne furniza nouă valize, serviete, mănuși, pantofi și cite și mai cite.

Iată însă că la Craiova, Întreprinderea industria cărnii—Dolj a găsit o nouă întrebuințare pieilor de porc pe care, în loc să le predea la D.C.A. pentru valorificare, le-a folosit în cadrul întreprinderii și a făcut din piei... faină furajeră. Nu mai spun că te podidește plîsul văzînd ce au ajuns servietele, mănușile, bocancii și frumoasele noastre valize, dar mă întreb ce-i podidește pe factorii responsabili ai întreprinderii, care au transformat și cîștigul prevăzut de pe urma pieilor într-o pagubă de lei 86 872.

Tot această întreprindere are în Craiova și un magazin unde se vînd gustoasele organe ale animalelor, — vite sau porci, — sacrificate prin bunăvoința acestei întreprinderi. Magazinul fiind însă în imposibilitate de a desface toate cantitățile, le ține pînă se alterează, cu toate că se putea lua măsura valorificării lor și prin alte magazine. Nu! S-au transformat produsele tot... în faină furajeră! Astfel, din ianuarie 1967 pînă în februarie 1968, ca și în iulie 1968 au fost făcuți faină furajeră lei 132 326, adică 8 166 kg organe! Iar între martie-octombrie 1968 numai 17 952 lei, adică 946 kg organe!

Iată cum priceperea celor răspunzători a făcut faină din rînichii la grătar, creierii à la grec, ficăței la tavă și limbile la cuptor ale consumatorilor, sau mai bine zis ale neconsumatorilor craioveni, și tot cu ajutorul acestei făine au făcut praf din zeci de mii de lei!

Să faci faină din serviete și din aproape 10 000 kg «grătar special», iată un bilanț care dovedește că la Industria Cărnii—Dolj nu s-au alterat numai organele care se vînd la kilogram, ci și alte... organe.

urzico
DE DEPARTE ȚI SCRIU

URZICUȚO,

Am avut și noi un necaz pe care încă nu l-am dat uitării. Lucrăm în Paroșeni la exploatarea conductelor de gaz metan și aparținem administrativ-contabil de o secție din Deva a întreprinderii, de unde ni se expediază prin poștă salariile. Iată însă că recent oficiul P.T.T.R. Deva a întirziat cîteva zile «startul» mandatului poștal în care erau înscrise sumele destinate nouă S-a motivat de către poștă că incurcătura se datorează unei funcționare a P.T.T.R.-ului Deva, care a lungit cam mult șederea pe biroul dumneaei a mandatului cu pricina. Și între timp noi așteptam banii cu sufletul la gură și mai ales cu mina pe portofel...

Ca să nu se mai întîmple situații de acest fel, recomandăm acelor salariați de la Oficiul P.T.T.R. Deva, obișnuiți să rezolve moțîind

treburile; o cură cu «Pepsi». Că dă avînt și energie...

Un grup de salariați de la E.C.G.M. Paroșeni

URZICO,

Blocul «B-12» din orașul Brad este bine cunoscut de toată lumea datorită unei anume particularități: are băi foarte frumoase, dar pe țevile de apă caldă curge cea mai rece apă din județ. Unii zic că e o defecțiune cauzată de lipsa de presiune, alții susțin că totul provine de la niște lucrări mereu amîinate de către Trustul de construcții Hunedoara. În fine, ce să mai lungesc povestea, pentru cei ce locuiesc în acest bloc lipsa apei calde a devenit treptat un adevărat chin, că de rece ce e apa, abia mai face săpunul clăbuc... Deocamdată cei din blocul «B-12» nu știu

ce să facă: să lase problema cu apă caldă baltă, sau să aștepte vara cînd apa rece e caldă?

Un grup de locatari, Brad

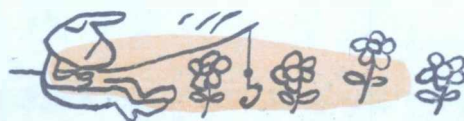
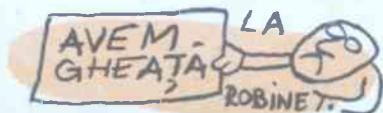
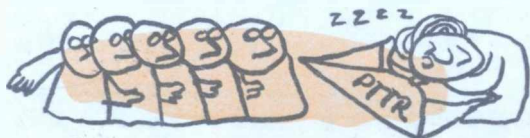
DRAGĂ URZICO,

Acum vreo șase ani, la C.A.P.-ul din comuna Movileni s-a pornit la amenajarea unui eleșteu în care urmau să se zbenguie și să se înmulțească vertiginos mii și mii de pești destinați consumului amatorilor de saramură, plachie și marinată. Din păcate însă realizarea eleșteului a fost abandonată la jumătate, asta după ce s-au cheltuit — așa, dintr-un condei — aproape 160 000 de lei. Cu alte cuvinte s-a aruncat în apă o avere și nu s-a pescuit nici măcar o gingirică...

Discutînd despre soarta eleșteului cu un localnic, acesta mi-a spus: știam că există apă tare, apă grea, apă de ploaie, apă de colonie, apă oxigenată ș.a.m.d., dar uite că la noi, la C.A.P., a apărut un nou sortiment: apă neisprăvită!...

Panait V., Slatina, jud. Olt

Rubrică realizată
de DAN MANOLESCU

Vin cu... corespondență

D-lui Tache și nu mai știu cum, ospătar la bufetul «Setea e sufletul incasărilor».
Loco

detă ca Dan Spătaru și Vasile Că-nănu.

N. Popescu

Sint un client vechi al localului, ca vinul ăla de 12,50, pe care îl dai numai anumitor cunoscuți ai dumitale, băutori de viță. N-a existat la mine zi de lucru fără o oră la dumneata, cind mă trimitea șeful la minister. Intram aici ca să capăt puterea (ursului — preferința mea) și să pot ridica hotărît problemele instituției noastre la Direcția generală. Cu toate acestea mi-ai făcut-o ieri cind m-am oprit ca de obicei la dumneata — în drum spre minister — și mi-ai dat un chil de vin nebotezat. Dacă în siclă era și niște apă, la întoarcerea în instituție nu aș mai fi mărosit a cramă. Din cauza acestei arome vinicole, Drăgan, colegul meu de birou, mi-a zis: «Acum, fiind iernă, n-ai găsit un buchet de flori. De aceea ai venit, se vede treaba, cu un buchet de vin!» Apoi ca să pricep mai bine aluzia fără sifon a început să-mi cinte: «Bun e vinul ghiurghiușiu, cind toți pe teren te știu».

N. Popescu

Tovarășe Director,

Țin să vă informez pe această cale că, deși tovarășul Drăgan a moștenit de la părinți o voce de tenor, nu și-o pune la dispoziția corului întreprinderii noastre. El preferă să facă în fața colegilor pe cîntărețul de muzică populară, ceea ce n-ar fi cazul deoarece, atunci cind se produce la serviciu, nu poartă costum național. În afară de aceasta, are pretenția să i se aducă buchete de flori, de parcă ar fi ve-

Stimată Doamnă Drăgan,
Deși nu vă cunosc, personal, sint coleg de instituție cu soțul dv. Această nefericită coincidență mă face să vă adresez rîndurile de față, în timp ce el s-a dus să dicteze dactilografei, nu o adresă, ci vreo întîlnire. Ca dovadă, cind are ceva de bătut la mașină, se adresează numai Lidiei, sub pretext că Viorela, adică ailaltă, este la Buziaș, unde de altfel a plecat să-și refacă inima atacată mai ceva ca Sarmisegetuza, de către Drăgan. Ca dovadă a sentimentelor lui actuale față de dactilografe, cind intră în biroul lor, spune «sarut mâna». În schimb nu procedează tot așa la noi, unde sintem numai bărbați serioși, nu ca soțul dumneavoastră. Toate acestea, ca și multe altele, dovedesc că Drăgan al nostru s-a rătăcit de căminul conjugal, deși cunoaște bine Capitala și fără ghidul, care nu mai e valabil demult.

Un binevoitor

Măi Drăgane,

Ce ai cu mine de-mi amintești mereu de lucrările cu care sint rămas în urmă? Eu nu ți-am reproșat nimic că îți rămîne în urmă ceasul de la mină și, după ce te-am întrebat vineri la prinz ce oră e, a doua zi n-am venit la serviciu crezînd că e duminică în loc de sîmbătă. Tot ce faci e din răzbunare pentru scrisoarea pe care o fi primit-o nevastă-ta. Te asigur însă că n-am scris-o eu. În fond, de ce să mă amestec? Uite, aseară, ți-am văzut soția ieșind de la cinema la braț cu o persoană opusă sexului ei și totuși

nu-ți spun nimic. S-ar putea ca doamna văzută de mine să nu fie nevastă-ta, ci o terță cu care am confundat-o spre regretul meu de a nu-ți fi de folos în asemenea cazuri. Mai ales că aseară n-ar fi fost pentru prima oră cind aș fi întîlnit-o de braț cu persoane ilicite conjugale.

Nicu

Dragă mamă,

De două săptămîni nu mi-ai trimis nici o veste. Ultima dată mi-ai scris un mic mandat poștal. Spun mic deoarece din grabă ai pus două zero-uri în loc de trei cît trebuia să dau la avocat. Nu este vorba de avut obștesc, că eu n-am semnat acte de plăți, ci simple scrisori către niște particulari sub forma a doi soți, din care el mi-e coleg de birou. Citea le-aș fi pătat onoarea prin scrisorile trimise de mine. Nu este însă adevărat, că nu le-am scris cu cerneală, ci cu pastă, care nu face pete. În plus, ele nu aparțin caligrafiei mele, pentru că, în astfel de ocazii, semnătura mea preferată este «un binevoitor». Ca dovadă, la proces, voi încerca să prezint, în chip de martor, o listă completă a persoanelor cu care am corespondat, în acest mod, indescifrabil.

Deci, vezi ce faci. Nu trebuie să te deplasezi personal pînă la București, că un mandat telegrafic costă mai puțin decît biletul de tren. Și, în fond de ce să ajuți C.F.R.-ul și nu pe copilul dumitale, care are primul termen în instanță pe ziua de 15? Pentru orice eventualitate, fii pregătită sufletește, și cu bani de recurs. Că eu te am doar pe matale, în timp ce dumneata mai ai și pensia.

Nicu

pt. conf. V.D. POPA

Găina

*La mine-a cotcodăcit
Doar trei zile și-a fugit...
Azi, cind am grăunțe noi
Și coteț, ca să n-o plouă,
Vrea să vină înapoi
C-a-ncetat să se mai... ouă!*

MARIAN PETRY

VASILE CORNEL — Reșița
Era aproape bună (schița). *Mai trimiteți.*

NICU MOISE — Loco
Poezia «Gol» nu s-a marcat. *Mai puțin, nu s-a... remarcat.*

MARIAN LUCIAN — com. Bălan, jud. Sibiu
Doar trei «Exclamații» ne-au făcut să nu punem punct activității dv. Iată-le:
Exclamații la moartea:
Unui creion — Așa i-a fost scris.
Unui telefon — Nu-i mai cădea făt.
Unui umorist — Ha, ha, ha! Sămăș???

CONSTANTIN PĂLTINEANU — com. Șuici, jud. Argeș
«Mulțumirea» nu ne-a mulțumit. *Vă mulțumim că nu ne-ați trimis mai multe.*

GEORGE MARGINE — Mărășești
Caricaturile sînt slabe. Cit despre cele două anecdote («Soțul deranjat de tusea soției» și «Amicul zgircit») dorim să știm dacă sînt originale sau traduse. Dintre cugetările anti-feministe, trei au scăpat de critica... mea.

- *Cine sapă nevasta altuia, îi cade pe cap.*
- *Prietenul casei la divorț se cămășește.*
- *La omul sărac, nici femeile nu trag.*

IOAN VLADIMIR — Loco
Să zicem că una merge:
METAMORFOZA
În funcție, cînd fu mai mic,
Era «om bun» cu fiecare.
Acum în funcție e mare
Însă ca om e dă... nimic.

IOAN BUGA — Buzău
Îmi cereți să vă răspund cu cuvintele dv. Regret, dar nu fac asemenea împrumuturi, că tot de cuvintele mele o să aveți parte. Pe lângă unele cugetări foarte slabe, cum ar fi acestea:

- *Oamenii cheli formează propendă în viață bine zis pleiada capetelor luminate a omenirii.* (De ce propendadă, de ce pleiadă și de ce a omenirii, cînd e vorba de un pleiad?)
- *Aveți și unele țare, cit de cit, sînt mai corecte și mai aproape de umor.*
- *Secolul XXI este numit secolul vitelor.* (Oare va trece mai repede?)

IOANA RIBLIUȚBANU — Loco
În poezia «Precipită» spuneți:

Izvoru-acesta-i fermecat
Te face să uși totul
Și altora îi s-a-mbrăplat
Să uite-afici trecutul.

Poate n-ar fi rău să fotografi și dv. acest izvor care vă va face să uitați, că această poemă a trecut cu succes la coș.

DORU GRADEA — Tulcea
Dumnele sînt mult sub nivelul celorlora dv. trecut. Să vedem ce ne trimiteți în viitor.

PETRICĂ TUTULIANU — Constanța
«Cugetările unui șofer» au dat în... șanț. Iată-o pe aceea care a intrat prima:
● *Nu circula fără aghindă retrovizoare od te spargi.*

LUCREȚIA NICOLAU — Loco
În finalul poeziei «Odi măsură» ne spuneți:
«Onografia rămîne în gîna dv.» Sînteți foarte drăguță: altă grijă nici nu mai aveam...

CEZAR VIZUREANU — com. Pogana, jud. Vaslui.
Vă întrebați într-un sfert: «A mîi din întâmplări spre a găsi necesitățile vieții să fie oare ridicolul imposibilului?» Tot ce se poate. Cu ridicolul ăsta nu e de joacă...

VASILE CIUPAN — Timișoara
Cred că după asemenea versuri, iubita dv. n-o să vă salveze cînd o avertizați:

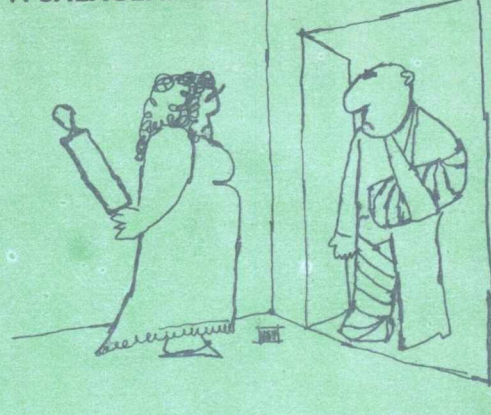
Mă e greu să poroi în drum, mă
În calea mea.
Eu pentru tine mă voi
Abita mea.

P. PETRE — Gălbenești
Anecdotele sînt copiate. Numai gusele de onografie sînt ale dv.

SILVA SAND — Arad
Aveți înclinația lui mult înoc. Trimiteți poeziile unei reviste de literatură. Pentru mînușora ei deosebită, reproducem poezia

TOAMNA

O mîșună prînd-n fîșătri
Îmi pare hîm-n opă
Pe care tot pășătri
Din mîșă și opă.

MELANIA ȘI ASTENIA

(URMARE DIN PAG. 2)

rezultat, mai primi încă două situații. Anastasia primi o muștrare scrisă cu avertisment pentru o absență nemotivată și pentru că tocmai leșină, mai primi și două muștrări nescrise, dar care, pe plan teoretic, fac cîț trei avertismente la un loc.

Au ieșit amîndouă impleticindu-se. După asta, nimeni n-a mai îndrăznit să intre la șeful. Doar secretara, mai cu curaj, bagă discret capul prin crăpătura ușii.

— Ce a spus doctorul? V-a consultat?
— N-am fost să mă consulte, zice. Am fost să mă informez. Să văd ce-i cu Anastasia, ce-i cu Melania.

— Și? Ce-i cu ele?
— Nu-i nimic. Sînt sănătoase tun. Asta-i! Secretara a rămas ca trăsniță.

— Cum? Nu-i ca în Donizetti, care a scris opera Lucia di Lamermoor.

— Nu. E ca în Molière, care a scris piesa Bolnavul inchipuit!

ÎNTÎLNIRE

(URMARE DIN PAG. 6)

te-am văzut niciodată pe acolo?

Pierică — slăbuțul — tocmai îmi ștergea ochelarii.

— Tot ce-i posibil — restul e apăsat. — Dumneata ești șef, stai la sediție, te cheamă inginerul șef..

— Mă cheamă — confirmă și atletul. — Stau și la sediție. Dar inginerul-șef stă mai mult. Pe el îl cheamă directorul. Nu mai zic de director, că el stă la toate sedițiile. Nu iese dintr-una, că intră într-alta. Eu, credeți-mă, nici nu l-am văzut la față.

— Nici eu — adăugă grăsunul. — Nu se prea arată.

— Puneți-vă mai bine în pielea lui — vorbi deodată înviorat cel slab. — Credeți că el n-are puțin lui? Credeți că nu-l cheamă? Eu știu din experiență...

— Cum? Și dumneata lucrezi la uzina noastră?

— Da. Eu sînt directorul.

Au făcut cunoștință, au schimbat cîteva vorbe și trenul începu să incetinească. Au ajuns la Krasnopolsk. S-au dat frumușel jos și fiecare s-a dus la treaba lui.

Cine știe cînd se mai nimereste să se întîlnească unul cu altul!!!

Traduceri de VICTOR PETIGOI

«URZICA»

REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25
Secția scrisori 14.60.34; Secretariat de redacție 14.28.15
Interurban 27
Tiparul executat la Combinatul Poligrafic
«Casa Scintei» 44.601

